

မောက်ကလေး ပတ္တမြား

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်း

အခန်း (၁)

ကျွန်တော်တို့ ရွာကို သရက်တောရွာဟု ခေါ်ပါသည်။ ရွာ၌ အိမ်ခြေ (၄၀၀)ခန့်ရှိပါသဖြင့် ရွာကြီးဖြစ်ပါသည်။ (၆) ရွာအုပ် သူကြီးဦးလူမောင်သည် အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတည်းက နှစ်လုံးပြူးနှင့် ရွှေစလွယ်ရသူကြီးမင်းဖြစ်ပြီး မျိုးရိုးစဉ်ဆက် သူကြီးမျိုးရိုးဖြစ်ပါသည်။ ရွာအလယ်ပိုင်းတွင် နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်ကြီးဖြင့် အကျအန နေပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဖခင်မှာ သူကြီး ဦးလူမောင်၏ ညီအငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး ရွာလယ်ပိုင်း၌ပင် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြင့်နေပါသည်။ ကျွန်တော့် အဖေတို့ မှာ အစဉ်အဆက် သူကြီးမျိုးရိုးဝင်များ ဖြစ်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တွင် မိသားစုဝင်သုံးဦးသာ၍ ကျွန်တော် မောင်တောက်ထိန်မှာ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ၌ လယ်ဧကတစ်ရာခန့်နှင့် နွားအကောင်ရေ နှစ်ဆယ် ကျော်ခန့်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သရက်တောရွာ လူချမ်းသာစာရင်းဝင် လေးငါးဦးသာရှိပြီး ကျွန်တော်၏ မိဘများ သည် တောသူဌေးဘွဲ့ခံ ချမ်းသာသူများ စာရင်းဝင်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာ တောင်ငူမြို့နှင့် မိုင်သုံးဆယ်ခန့်ဝေးပြီး ရန်ကုန် - မန္တလေး ကားလမ်းမကြီးနှင့် ငါးမိုင်ကျော်ဝေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မှာ ငွေကြေးအားဖြင့် ချမ်းသာသော်လည်း အတတ်ပညာကို မသင်ကြားနိုင်ကြပါ။ ကျွန်တော့်မှာ တစ်ဦးတည်းသော

သားဖြစ်သောကြောင့် ငွေကြေးချမ်းသာသော်လည်း မိဘများက ခွင့်မပြု သဖြင့် မြို့သို့တက်၍ အတန်းကျောင်း မတက်နိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရွာအရှေ့ဘက် ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဦးပဉ္စင်း ဦးဇေန (ယခုကျောင်းထိုင်ဆရာတော်)၏ လက်အောက်၌ ဘာ သာရေး၊ ပထဝီဝင်၊ သမိုင်း၊ အင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချိုင်းနှင့် ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်သော မြင်းစီး၊ ရေကူး၊ သိုင်းပေါင်းစုံနှင့် လက်ဝှေ့၊ နပန်းပညာတို့ ကို ဟိုးယခင်ရှေးခေတ်က ပွဲကျောင်းထွက်များ အတိုင်း ဦးပဉ္စင်းဦးဇေန က သင်ကြားပေးပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်မှာ ဦးပဉ္စင်းဦးဇေန၏ လက်ရုံးတပည့်ဖြစ်ပြီး သိုင်းပညာ တွင် အခြားသော ကျောင်းသားများ ထက် ပိုမိုထူးချွန်စွာ တတ်မြောက်ခဲ့ ပါသည်။ ။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်၏ ဝါသနာအလျောက် နာမည်ကြီးသော သိုင်းဆရာများ ဖြင့် ထပ်မံ၍ သင်ကြားရန် အဖေက စီစဉ်ပေးသောကြောင့် မြန်မာ့သိုင်းပေါင်းစုံအပြင် ရှမ်းကြီးသိုင်း၊ လက် ဝှေ့ထိုးခြင်းတို့ တွင် အလွန်ထူးချွန်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် လူပျိုပေါက်ဘ ဝ၌ပင် ကျွန်တော်က သိုင်းဆရာတစ်ယောက်နီးနီး ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ ။ ဝါသနာပါသောကြောင့် လည်း နွားကျောင်းရင်း ပွဲကျောင်းထွက်သူငယ် ချင်း မိုးကျော်၊ ရွှေနီ၊ ရွှေဝါညီအစ်ကို၊ ကျော်ထွန်း၊ တင်ထွန်း လေးမောင် တို့ နှင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လေ့ကျင့်ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ရွာအနီးတွင် ငါးဧကကျယ်ဝန်းသော သင်္ချိုင်းကုန်းကြီး ရှိသည်။ ။ ယင်းသင်္ချိုင်းကုန်းကြီးမှာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာများ ဖြစ်သော ကြို့ပင်ကုန်း၊ ပေါက်ပင်ရွာ၊ ဇရပ်ကွင်း၊ စလူးအိုင်၊ မြင်းခဲကုန်း၊ ထိန်ပင် ရွာများ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရွာအနီးတွင် ရှိ သောကြောင့် သရက်တောရွာသင်္ချိုင်းဟု သာ ခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်။ ။

သင်္ချိုင်းကြီးမှာ သရက်ပင်၊ မန်ကျည်းပင်၊ ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးများ စုစု
ဝေးဝေးဖြင့် အုပ်ဆိုင်းနေသည်။ အလွန်အေးချမ်းသော နေရာဖြစ်သည်
။ ငါးဧက ကျယ်ဝန်းသော်လည်း အုတ်ဂူအလုံး နှစ်ဆယ်ခန့်နှင့်
မြေပုံများကို သင်္ချိုင်းကုန်းတောင်ဘက်၌ မြှုပ်နှံထားသည်။ ။

သင်္ချိုင်းကုန်းဇရပ်မှာ အုတ်၊ အင်္ဂတေဖြင့် သွပ်မိုး သရဏဂုံတင်ရန်
ဇရပ်ကြီးတစ်ခုသာ ရှိသော်လည်း ထိုဇရပ်၏ အရှေ့ဘက် မလှမ်းမကမ်း
သင်္ချိုင်းကုန်းနယ်မြေအစပ်တွင် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကြီး တစ်ဆောင်ရှိသ
ည်။ ထိုကျောင်းကြီး၏ အလှူရှင်မှာ ရှမ်းပြည်ဘက်ကဖြစ်ပြီး အမည်မ
သိ သူဌေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ ၎င်း၏ ကိုးကွယ်သော တောကျောင်းဆရာ
တော်အတွက် ရည်စူးပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းဆောင် ဆောက်ပေးခြင်းဖြစ်
သည် ဟု သိရပါသည်။ ။

ထိုဆရာတော်မှာ လည်း တစ်နှစ်ခန့်သာ
တစ်ပါးတည်းကျောင်းထိုင်ပြီး ပျံလွန်တော်မူသွားသဖြင့် ကျောင်းကြီး
အား ကျောင်းတံခါးများ ပိတ်၍ ထားခဲ့သည်။ ။ တခြားဆရာတော်များက
လည်း သီတင်းသုံးခြင်းမပြုသဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကြီးအား ပစ်ထား
ခဲ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီဟု သိရပါသည်။ ။

ကျောင်းကြီးအား အကောင်းစား ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး သစ်များ ဖြင့်
ဆောက်လုပ်ထားသောကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းမှုနည်းသော်လည်း
ကျောင်းခေါင်မိုးသွပ်များ ပေါ်တွင် ငှက်ချေးများကျ၍ ညောင်ပင်ပေါက်၊
ကုက္ကိုလ်ပင်ပေါက်၊ မန်ကျည်းပင်ပေါက်နှင့် အခြားသော သစ်ပင်ကြီးင
ယ်တို့ ပေါက်ရောက်နေသောကြောင့် သွပ်မိုးများ ဆွေးလောက်ပြီ ဖြစ်ပါ
သည်။ ။ ကျောင်းအောက်၌ လည်း ခြေတောင်ပို့များ ဖြစ်ပေါ်နေပြီး
ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ မြယာချုံ၊ ဆီးချုံ၊ ညောင်ပင်ပေါက်၊ ဒိုးနွယ်ချုံ၊ က

င်ပွန်းချုံနှင့် အခြားသောတောရိုင်းပင်များ စုစုဝေးဝေး ပေါက်ရောက်နေရာ တောကလေးသဖွယ် ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။ ။

တကယ်တမ်းရွာသီချိုင်းမှာ ငါးဧက ကျယ်ဝန်းသော်လည်း ဂူနှင့် လူသေမြုပ်နှံသော မြေပုံ များမှာ သီချိုင်း၏ ငါးပုံတစ်ပုံခန့်တွင် သာ တည်ရှိနေပြီး ကျန်သည် က သစ်ပင်ကြီးများ နှင့် မြက်တောပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သီချိုင်းဇရပ်ကြီးအနီး၌ ရေကန်ကြီးတစ်ခုရှိသော်လည်း သီချိုင်းရေကန်ကြီးဖြစ် သ ဖြင့် လူများ မသုံးကြ။ ကျွဲ၊ နွားများ ရေသောက်သော ကန်ကောကြီးသာ ဖြစ်နေပါသည်။ ။ ကျွန်တော် တို့ နွားကျောင်းသော နွားစားကျက်မြေမှာ သီချိုင်းမြေသာဖြစ်သည်။ ။ သုံးဧကခန့်ကျယ် ဝန်းပါလိမ့် မည်။ ။ ငါးဧကကျယ်ဝန်းသော သီချိုင်းကြီးပတ်လည်၌ ကျွန်တော်တို့ သရက်တောရွာ နှင့် အနီးရှိ ကြို့ပင်ကုန်းရွာ၊ ပေါက်ပင်ရွာ၊ ဇရပ်ကွင်းရွာတို့၏ လယ်မြေများက ပိုင်းရံလျက်ရှိပါ သည်။ ။

သီချိုင်းမြေမှာ နွားစားကျက်မြေနှင့် ဆက်စပ်လျက်တည်ရှိသော်လည်း ယင်းနွားစားကျက် နှင့် ထိစပ်နေသော လယ်ပိုင်ရှင်များက သီချိုင်းမြေအား တစ်ပေမျှပင် ကျူးကျော်ခိုး၍ လုပ်ကိုင်နေကြသူများ မရှိပါ။ ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် သီချိုင်းမြေအား သတ်မှတ်လှူဒါန်းသူက သီချိုင်းဇရပ်ကြီးအနီးတွင် ကျောက်တိုင်စိုက်၍ သီချိုင်းမြေ ငါးဧကအား ကျူးကျော်ခိုးယူသူ မှန်သမျှ အသေဆိုးဖြင့် သေစေရန် ကျိန်စာတိုက်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် နှစ်ပေါင်းကြာသော်လည်း သီချိုင်းမြေမှာ မူလအတိုင်း တည်ရှိနေပါသည်။ ။ သီချိုင်းအတွင်း၌ လူနှစ်ဖက်သုံးဖက်စာခန့်ရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးများ ၊ မန်ကျည်းပင်ကြီးများ ၊ သရက်ပင်ကြီးများ ရှိကြသည်။ ။ ၎င်းအပင်များကိုတော့ပတ်လည်ရွာများမှ လူတကာ ကြိုသလို ခူးဆွတ်စားသောက်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားအဖွဲ့မှာ မနက်စောစော ခြောက်နာရီ ခန့်တွင် နွားအုပ်များအား နွားခြံအတွင်းမှ ထုတ်၍ သင်္ချိုင်းဇရပ်မြေတွင် လှန်ထားပြီး ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကတော့ ကြီးမားသော ကုက္ကိုပင်ကြီးအရိပ်အောက်ရှိ မြေတလင်းနှင့် အုတ်ဂူများ အပေါ်တွင် စားကြသောက်ကြ ကစားကြပါသည်။ ။ နွားကျောင်းသားများ ပီပီ လောက်လေး ခွကိုယ်စီဖြင့် လောက်စလုံးလွယ်အိတ်၊ ကြိမ်နှင့်တံတစ်ချောင်းကတော့ လူတိုင်းတွင် ပါရှိသည်။ ။ သောက်ရေဘူးနှင့် ထမင်းထုပ်လည်း ပါပါသည်။ ။

မနက်မိုးလင်း၍ နွားစားကျက်တွင် နွားများအားလှန်ပြီး ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု နွားကျောင်းရင်း ကစားပွဲကို စသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ကစားသည် က လောက်စလုံးထုတမ်းနှင့် နပန်းချတမ်း၊ သိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။ ။ လောက်စလုံးထုတမ်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ရွေးချယ်ထားသော ဒုံးခေါ် ခေါင်လောက်စလုံးကို တစ်ယောက်တစ်လဲစီ ထုရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

လောက်စလုံးကို တချို့က အတွင်းထဲ၌ ကျောက်ဒိုးခံ၍ အပေါ်က ရွံ့နှင့် မဲထားသည်။ ။ အချို့ကတော့ လောက်စလုံးကို မီးဖုတ်၍ အပေါ်က ရွံ့နှင့် မဲထားသည်။ ။ ကိုယ့်လောက်စလုံး မကွဲစေနဲ့။ ။ အနိုင်ရစေရန် ကြိဖန်လုပ်ကိုင်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ အထဲ၌ ကျောက်ဒိုးခံထားသော လောက်စလုံးမှာ အလေးချိန်စီးပြီး အတွင်းထဲ၌ လောက်စလုံးမီးခံဖုတ်ထားသော ဒုံးခေါ်လောက်စလုံးမှာ အလေးချိန်ပေါ့သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ လောက်စလုံးများမှာ ရွာလယ်သောက်ရေကန်ကြီးမှ ရွံ့မြေကိုခူးပြီး သမအောင်နယ်၍ စိတ်တိုင်းကျလုံးထားသော လောက်စလုံးများ ဖြစ်ကြသည်။ ။

လောက်စာလုံးထုတမ်း ကစားလျှင် အနိုင်ရသူကို ရှုံးသူက လောက် စာလုံး ငါးဆယ် သို့ တစ်ရာ ပေးရမည်။ ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသား များ အတွက် တစ်နေ့လျှင် လောက်စာလုံး ကိုယ်စီက ငါးဆယ်၊ တစ်ရာ လုံးခန့်အနည်းဆုံးကုန်ပါသည် ။ အဝေးတွင် ရှိသော နွားများအား ခြောက်၍ ပစ်ရန်နှင့် သင်္ချိုင်းအတွင်းရှိ သရက်သီး၊ မန်ကျည်းသီးပစ်ချ၍ ကုန်ခြင်းဖြစ်သည် ။ ထို့ အပြင် လောက်စာလုံးများအား ပုံ၍ လောက်စာလုံး ဖိုလိုမ့်တမ်း ကစားလျှင်လည်း အရှုံးအမြတ်ရှိ၍ ကုန်တတ်ပါသည် ။

ငွေကြေးဆိုသည် မှာ ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားများ အတွက် သုံးရန်ပစ္စည်းမဟုတ်သလို သုံးလေ့သုံးထလည်း မရှိပါ။ အိမ်မှ ထုပ်ပေးလိုက်သော နေ့လယ်စာထမင်းထုပ်နှင့် မုန့်များကိုသာ ဖလှယ်၍ စားသောက်တတ်ကြပြီး ယူလာသောရေဘူးကို ချွေတာ၍ သောက်သုံးရန်သာဖြစ်သည် ။

ကြုံ၍ ပြောရပါဦးမည်။ ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားများ အတွက် မရှိမဖြစ် အရေးကြီးသည် က အထက်ကပြောခဲ့သလို လောက်စာလုံးနှင့် လောက်လေးခွသာဖြစ်ပါသည် ။ လောက်စာလုံး (ဒုံး) ထုတမ်းကစားလျှင် ကျွန်တော် အနိုင်ရသည် ကများ ပါသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်တော့်တွင် လျှို့ဝှက်ချက်ရှိသည် ။

အများ သုံးလောက်စာလုံးများမှာ ရွာလယ်သောက်ရေကန်က ရွံ့ကို ခူးပြီး သမအောင်နယ်၍ လုံးသောကြောင့် လောက်စာလုံးလုံးသည့် မြေချင်းကတူနေပါသည် ။ လောက်စာလုံးမကွဲစေရန် အတွက် ရွံ့မြေအကောင်းစားလိုပါသည် ။ အစောကပြောလာခဲ့သော ကျွန်တော်၏ လျှို့ဝှက်ချက် ဆိုသည် မှာ ထိုရွံ့မြေပြင်ဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်တော်၏ လောက်စာလုံးများကို ရွာလယ်သောက်ရေကန်က ခူး

၍ လုံးခြင်းမဟုတ်ပါ။ သင်္ချိုင်းဇရပ်အနီးရှိ အရိုင်းကန်ကြီးမှ ရွှံ့မြေကိုခူးပြီး စိတ်ကြိုက်လုံးခြင်းဖြစ်သည်။ နေလှန်းရာတွင် လည်း တစ်နေ့တာလှန်းရုံသာ။ နေလှန်းပါများ သော လောက်စာလုံးမှာ ခြောက်သွေ့လွန်း၍ အလေးချိန်ပေါ့သွားသည်။ ထိုမှန်သည် နှင့် ကွဲတတ်သည်။ ။

သင်္ချိုင်းကန်ကြီးထဲက ရွှံ့မြေမှာ အလွန်စီး၍ အနက်ရောင်ရှိသည်။ ထိုသင်္ချိုင်းကန်ကြီး အတွင်းသို့လည်း တော်တန်လူ မဆင်းရဲကြပါ။ ရေနက်၍ မဟုတ်ပါ။ ထိုကန်ကြီးအတွင်းမှ ကျွဲမျှော့ကြီးများမှာ လက်မခန့်တုတ်ပြီး သွေးစုပ်အား အလွန်ကောင်းသည်။ လူမပြောနှင့် ကျွဲ၊ နွားများ ပင် မခံနိုင်၍ ထွက်ပြေးကြရသည်။ ။

ကျွန်တော့်တွင် တော့ နည်းရှိပါသည်။ ကန်တွင်းသို့ မဆင်းမီ ခြေလက်များအား ထုံးနှင့် ဆေးရွက်ကြီးကို ရောထောင်းထားသော အရည်လိမ်းကျံ၍ ကန်တွင်းသို့ဆင်းလျှင် ကျွဲမျှော့ကြီးများ လူအနားသို့ပင် မကပ်ဘဲ ဝေးဝေးက ရှောင်ကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းသာ သင်္ချိုင်းကန်ကန်မြေအတွင်းမှ အလွန်စေးသော ရွှံ့မြေကို ခူးနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

နောက်တစ်ခု ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားများ အတွက် အလွန်အရေးပါသော ပစ္စည်းမှာ လောက်လေးခွဖြစ်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် လောက်လေးခွကို အကောင်းဆုံးလုပ်၍ ကိုင်ကြပါသည်။ လောက်လေးခွလုပ်ရာတွင် မန်ကျည်းအနှစ်သား၊ ယင်းတိုက်နှစ်သား၊ နွားချို၊ ကျွဲချိုတို့ ကို အချိန်ယူကာ ဓားထက်ထက်နှင့် ပုလင်းကွဲကို အသုံးပြုပြီး စိတ်တိုင်းကျ ပုံဖော်ယူကာ ကိုင်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

လောက်လွဲသားရေကိုတော့ တစ်ပင်တပ်၊ နှစ်ပင်ပူးတပ် ကိုင်ဆောင်

သူနိုင်လောက်သည့် မျှော့ကြိုးသားရေအမျိုးအစားကို ရွေးပြီး တပ်ဆင်ကြပါသည်။ ။ လောက်စာလုံးထည့်ပြီး ပစ်သည့် လောက်စာအိမ်ကိုတော့ နွားသားရေ၊ ဆိတ်သားရေတို့ ကို အသုံးပြုရသည်။ ။ ဆိတ်သားရေက အလွန်ပါးပြီး ပျော့လွန်းသည်။ ။ နွားသားရေကတော့ အနေတော်ပဲဖြစ်ပါသည်။ ။ လောက်စာအိတ် လုပ်ရာတွင် လည်း မကြီးလွန်း၊ မငယ်လွန်းအောင် မိမိသုံးသည့် လောက်စာလုံးနှင့် အံဝင်ခွံကျ ဖြစ်စေရန် ရွေးတတ်ကာမှ လောက်စာလုံးသည် မိမိလိုရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးပါသည်။ ။ လောက်စာလုံးအရွယ်အစားကလည်း မိမိကျွမ်းကျင်ရာ၊ နိုင်ရာ အရွယ်အစားဖြစ်ပြီး လုံးဝန်း ချောမွတ်ဖို့ အလွန်အရေးကြီးပါသည်။ ။

နောက်တစ်ခုအရေးကြီးသည် က လောက်လေးခွ ရွေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ မန်ကျည်းသားအနှစ်က ပျင်းတွဲတွဲဖြင့် မကျိုးမပဲ့နိုင်သော်လည်း လောက်လေးခွပုံဖော်ရာတွင် ချောမွတ်ခြင်းမရှိဘဲ ကြမ်းသည်။ ။ အရောင်အဆင်းလည်း မလှပါ။ ။ ယင်းတိုက်သားအနှစ်ကတော့ အနက်ရောင်ဖြစ်သည်။ ။ အလွန်လှသည်။ ။ အချောကိုင်ရာတွင် အလွန်မာသောကြောင့် ကိုင်လို့ ကောင်းသည်။ ။

ကျွဲချိုလောက်လေးခွ လုပ်ရသည် ကတော့ အတော်လက်ဝင်သည်။ ။ ကိုင်ဆောင်သူ လိုအပ်သော စိတ်ကြိုက်လောက်လေးခွ ရရန်အတွက် အတော်စိတ်ရှည်ရသည်။ ။ ပထမဦးဆုံး လောက်လေးခွလုပ်ရန် ကောင်းမည့် ကျွဲချိုကို ရှာရသည်။ ။ အဖျားပိုင်းက ချွန်ထက်သည့် အနှစ်ပိုင်း၊ အရင်းပိုင်းက အခေါင်းပါသည့် ခွထွင်းရန် အနေအထားကောင်းသည့် ပိုင်းဖြတ်ရမည့် လိုအပ်သော အတိုင်းအတာအနေအထားကို ဖြတ်တောက်ပြီး ငှက်ပျောတုံးတစ်တုံး အလယ်အူတိုင်အတွင်းသို့ လောက်လေးခွလုပ်မည့် ကျွဲချိုကို ထည့်ရမည်။ ။ သည့် နောက် ထိုငှက်ပျောတုံးအား ထင်းတုံးဖြင့် မီးပုံ၍ မီးဖုတ်ရသည်။ ။

ထိုအခါ ငှက်ပျော၏ အရည်က ကျွဲချိုကို ပြုတ်သလိုဖြစ်ပြီး ပျော့ပျောင်းသော ကျွဲချိုရသည်။ ထိုအခါတွင် ဓားထက်ထက်ဖြင့် လှီးဖြတ်ပြီး အချောကိုင်ပုံဖော်ရသည်။ ကျွဲချိုမှာ အလွန်ပူသောကြောင့် လုပ်ကိုင်သူက သတိထားပြီး အပူရှိန်မပျောက်မီ အချောကိုင်ရသည်။ အပူရှိန်က တဖြည်းဖြည်းဖြင့် လျော့လာသလို ကျွဲချိုကမာတင်းလာသည်။

ထိုအချိန်ကလေးကို အရယူ၍ ပုံဖော်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ကျွမ်းကျင်သူသာ အလျင်အမြန်လုပ်ဆောင်နိုင်ပါသည်။ နွားချိုကိုလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် လုပ်ရပါသည်။ သို့သော် နွားချိုက ကြမ်းတမ်းပြီး တိုသောကြောင့် ကျွဲချိုလောက် လောက်လေးခွလုပ်ဆောင်ရာတွင် ကိုင်ရမကောင်းပါ။ လှလည်း မလှပါ။ ကျွဲချိုတွင် ငှက်တော်ရှည်ဟူသော လောက်လေးခွမှာ အလွန်လှပ၍ နာမည်ကြီးသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ် လုပ်နေကျအတိုင်း ပုံမှန်ကစားကြသည်။ နေမွန်းတည့်ချိန်တွင် သင်္ချိုင်းကုန်းကုက္ကိုလ်ပင်ကြီး အရိပ်အောက်၌ တည်ရှိသော အုတ်ဂူများ အပေါ်တွင် ကိုယ်စီယူဆောင်လာကြသည့် ထမင်းထုပ်များအား ဖြေ၍ ထမင်းစားကြသည်။ ပြီးနောက် နွားများအား လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် နွားစားကျက်၌ လွှတ်ကျောင်းထားသော နွားများမှာ လည်း အရိပ်ရရန် နေရာများ သို့ အသီးသီးဝင်ရောက်ကြသည်။ စားမြုံ့ပြန်ရင်း နားနေကြပါသည်။

နွေနေ့၏ အပူဒဏ်ကြောင့် နွားများမှာ စားကျက်ကွင်းအလယ်တွင် တစ်ကောင်စ၊ နှစ်ကောင်စရှိကြရာ ကျွန်တော်တို့ က လောက်လေးခွဖြင့် ပစ်၍ ခြောက်လှန့်ပြီး အရိပ်ထဲသို့သွင်းရပါသည်။ နွားများမှာ နေ့စဉ်လွှတ်ကျောင်းနေကျဖြစ်သဖြင့် အချိန်အခါနှင့် အလေ့အကျင့်ကောင်းရနေကြပြီးဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားများ ၏ အနားယူချိန် အိပ်ချိန် ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ချရသော အခြေအနေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းများ အရိပ်ကောင်းရာတွင် ဝါးခမောက်ကို မျက်နှာပေါ်အုပ်၍ အိပ်စက်အနားယူ အပန်းဖြေကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင်

“ တောက်ထိန် . . တောက်ထိန် ”

ဟူသော ခေါ်သံကို ကြားရသောကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်တစ်ဝက်နီး တစ်ဝက်ဖြင့် စည်းစိမ်ကိုဖြတ်ပြီး မျက်နှာပေါ်မှ ဝါးခမောက်ကိုဖယ်၍ ထကြည့်တော့ ကာလသားခေါင်း ကိုချက်ကြီးဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က . . .

“ ကိုချက်ကြီး . . ဘာကိစ္စတုန်းဗျ။ အနားယူချိန်မှာ အနှောင့်အယှက် ပေးတာ မကောင်းပါဘူး ”

“ ဟ . . ကောင်လေးရ . . ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်။ ငါကလည်း ဒီလောက်နေပူနေတာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင် မထွက်ချင်ပါဘူး၊ ခုတော့ မင်းယောက္ခမ သူကြီးကခေါ်ခိုင်းလို့ ဟေ့ ”

“ ဘာလုပ်မလို့ တဲ့ တုန်းဗျ ”

“ ဧည့်သည် တွေရောက်နေလို့ ကွ။ မင်းကို ခိုင်းစရာရှိလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့ ”

“ တောကလား၊ မြို့ကလားဗျ ”

“ ဟကောင်ရေ . . လျှာအတော်ရှည်တဲ့ ကောင်။ ငါ ဘယ်သိမလဲဟ။ မင်းတို့ အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ ကောင်မလေးက အတော်ချောသားဟ ”

“ သူကြီးသမီး နှင်းနုလောက် ချောသလားဗျ ”

“ ဟ . . ကောင်လေးရ၊ သူကြီးသမီး နှင်းနုက အသားဖြူပြီး သူကြီး သမီးဖြစ်လို့ သာ ကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်နေတာ။ ခု ဧည့်သည် ကောင်မ လေးက ရုပ်ရည်အပြင် အရပ်အမောင်းကပါ ကောင်းပြီး ဥစ္စာစောင့်မ လေးလို ချောတာဟ ”

“ ကိုချက်ကြီး . . အပြောမကြီးနဲ့ ဗျနော်။ ခင်ဗျား ဥစ္စာစောင့်မကို မြ င်ဖူးလို့ လား ”

“ ဟ . . ကောင်လေးရ . . သူများ ပြောတာ ကြားဖူးတာ၊ ငါလည်း ဘ ယ်မြင်ဖူးပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကောင်မလေးကို မင်းမြင်ရရင်တော့ ငါ ပြောတာကို နည်းတယ်တောင် အောက်မေ့ဦးမယ်။ သူကြီးသမီးနှင်းနု က အဲသည် ကောင်မလေးရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံတောင် မီမယ်မထင်ဘူး ”

“ ကိုချက်ကြီး . . ခင်ဗျားတကယ်ပြောတာနော်၊ ဘာကိစ္စများ ပါလိမ့် ။ သူစိမ်းဧည့်သည် ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ ”

“ အေး . . အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး။ သူကြီးခေါ်ခိုင်းလို့ ငါလည်း လာခေါ်ရတာ။ အိမ်ရောက်မှ မင်းယောက္ခမသူကြီးကို မင်းသိချင်တာ အပြည့်အစုံမေးပေတော့ . . တောက်ထိန်ရေ ”

ကျွန်တော် နွားများအား သူငယ်ချင်းများ သို့ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရ န် အပ်နှံခဲ့ပြီး နွေနေပူကျဲကျဲထဲ ဝါးခမောက်ကိုဆောင်းပြီး ကိုချက်ကြီး ခေါ်ရာနောက်သို့ အပြေးအလွှား လိုက်ခဲ့ရပါတော့သည် ။

ကာလသားခေါင်း ကိုချက်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်မိခင်၏ မောင်တစ်ဝမ်း ကွဲတော်ပြီး သူကြီး၏ လက်စွဲတော် ကာလသားခေါင်း ရွာကာကွယ်ရေး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်နှင့် ပြောမနာ ဆိုမနာ နောက်ပြောင်

နေကျ အစ်ကိုကြီးလို ခင်ရသူဖြစ်ပါသည်။ ။

ကွင်းပြင်မှ လာပြီး ကျွန်တော်တို့ သရက်တောရွာအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည် နှင့် သစ်ပင်ကြီးများ ၏ အရိပ်ကြောင့် အေးမြသွားပါသည်။ ။ ရွာအလယ် သူကြီးအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူကြီးမှာ သစ်သားရှေးဟောင်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်၍ ကြေးဝါရောင် ဖလှယ်ဆုံ ကွမ်းအစ်ကြီးအားဖွင့်ပြီး ကွမ်းယာ ယာစားနေပါသည်။ ။

အိမ်အောက်ထပ်တွင် ခင်းကျင်းထားသော အညာစားပွဲခုံရှည်ကြီးနှင့် ခုံတန်းများ ပေါ်တွင် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသော အဒေါ်ကြီးတစ်ဦး၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်တို့ ထိုင်ပြီး သူကြီးမင်းဧည့်ခံထားသော ရေနှေးကြမ်းကို သောက်နေကြပါသည်။ ။ ကျွန်တော်က ရောက်ရောက်ချင်း . . .

“ သူကြီး . . ဘာကိစ္စတုန်းဗျ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ”

“ တောက်ထိန်ရေ . . ဒီဧည့်သည် တွေအတွက် လုပ်ရမယ့်ကိစ္စက မင်းနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ မင်းကို ခေါ်ခိုင်းရတာပါ။ ကဲ . . ထိုင်ဦး ရေနှေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားပြောတာပေါ့ ”

“ ဒီလိုဟေ့ တောက်ထိန်ရေ . . ဒီဧည့်သည် တွေက ဘိုကလေးမြို့မယ်၊ ပျဉ်ဒရယ်မြို့ ဟောင်းဘက်က လာတာလို့ ပြောတယ်။ ဟိုမှာ ဒီညီမကြီးရဲ့ ယောက်ျား ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားလို့ အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်ပြီး ဟိုဘက် ကြို့ပင်ကုန်းရွာက ကိုအောင်မြိုင်တို့ ဆီကို လာတာ။ ကိုအောင်မြိုင်ကော မငွေမြပါ ပြီးခဲ့တဲ့ လကပဲ နှစ်ဦးစလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသွားတော့ လူမမယ်ကလေးတွေပဲကျန်ခဲ့တာ။ အဲ့ဒါကြောင့် အားကိုးရာမဲ့ပြီး အလုပ်လာတောင်းကြတာ။ နေရေးထိုင်ရေး စားရေးသောက်ရေးပါ ငါကတာဝန်ယူပေးရမှာ ပေါ့ကွာ ”

“ သူကြီးရယ် . . ရွာမှာ ရာသီအလိုက် အလုပ်တွေ ပေါပါတယ်။ စား
ရေးသောက်ရေးအတွက်လည်း ပူစရာမလိုပါဘူး။ နေရေးထိုင်ရေးအတွ
က်ကတော့ ရွာဖျားမှာ ရွာမြေနေရာလွတ်တွေ ရှိပါတယ်။ သူကြီးသာ တဲ
ဆောက်ခိုင်းရင် ကိုချက်ကြီးတို့ က လက်မနှေးပါဘူး။ ဟိုရောက်ရင် ကျွ
န်တော်တို့ အဖွဲ့လည်း ဝိုင်းကူညီမှာ ပေါ့။ အဲဒါများ ဗျာ . . . ”

“ ဟကောင်လေးရ . . အဲလို မဟုတ်ဘူး ကွ။ ဒီကဧည့်သည် တွေ အ
ကူအညီတောင်းတာက သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ နေပြီး သုဘရာဇာအလုပ်လုပ်ဖို့
လာလျှောက်ကြတာဟ ”

“ အလိုဗျာ . . မဟုတ်က ဟုတ်က။ ရွာမှာ အလုပ်ပေါပါတိ။ အဲဒီအ
လုပ်ကြီးက မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ နောက်ပြီး နေရေးထိုင်ရေးက ရှိသေး
တယ် ”

“ အေး . . မင်းလိုပဲ ငါလည်း ပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ က အဲဒီ
အလုပ်ကိုပဲလုပ်ပြီး ရတဲ့ နေရာလေးမှာ စိုက်ပျိုးစားချင်တယ်တဲ့ ။
အဲဒါကြောင့် ငါလည်း စဉ်းစားပြီး . . ဟိုကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းဟောင်းကြီး
ကို ပြုပြင်ပြီး အနေအထိုင်ပေးမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ ”

“ ဟာဗျာ . . သူကြီးကလည်း သင်္ချိုင်းကုန်းထဲက ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း
ဟောင်းကြီးက ပစ်ထားတာ ကြာလှပြီ။ မြွေပါး ကင်းပါး၊ သရဲ၊ တစ္ဆေ ပု
န်းအောင်းပြီး ခြောက်လှန့်မှာ ဖြင့်အခက်။ မသင့်တော်ပါဘူးဗျာ ”

“ ဟကောင်လေးရ . . သုဘရာဇာအလုပ်တောင်လုပ်ဦးမှာ သရဲ၊ တ
စ္ဆေကြောက်မလားကွ ”

ထိုစဉ် ဧည့်သည် အဒေါ်ကြီးက . . .

“ ကျွန်မတို့ က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေပါ။ ငါးပါးသီလလည်း မြဲပါတယ်။

ဘုရားတရားနဲ့ နေတာဆိုတော့ သရဲတစ္ဆေတွေကိုလည်း မကြောက်ပါဘူးရှင်။ ကံကြမ္မာနိမ့်တဲ့ အခါ ဒီလိုပဲ ကြုံရာကျပန်း လုပ်ကိုင်စားရမှာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မတို့ ကို လက်ခံပြီးနေရာပေးတာကိုပဲ အလွန်ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်ရှင် ”

“ ကဲ . . . တောက်ထိန် မင်းကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းကဧည့်သည် တွေကို ခေါ်သွားပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းဇရပ်မှာ နေရာပေးဖို့ လုပ်။ အဲဒီမှာ အတွင်းအပြင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် ချုံတွေကို မင်းတို့ နွားကျောင်းသားအုပ်စုက မင်းဦးဆောင်ပြီး ရှင်းပေးပါ။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကို ပြုပြင်ဖို့ လက်သမားနဲ့ ချက်ကြီးတို့ အဖွဲ့ကို ငါ လွှတ်လိုက်မယ်။ ဧည့်သည် တွေ စားဖို့ သောက်ဖို့ ကိုလည်း ငါယူလာခဲ့မယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . သူကြီး ”

ကျွန်တော်ဦးဆောင်ပြီး ဧည့်သည် များကိုခေါ်ဆောင်၍ သူကြီးအိမ်မှ ရွာသီချိုင်းကုန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ။ ရွာကထွက်ပြီး သီချိုင်းအစပ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်း၍ ကြည့်နေကြသည်။ ။ ဧည့်သည် သူစိမ်းပါသဖြင့် သူတို့ အံ့ဩနေကြသည်။ ။

“ ကဲ . . . မိုးကျော်နဲ့ ရွှေနီတို့ ငါတို့ ဧည့်သည် တွေ နေထိုင်ဖို့ အတွက် ဟောဟို ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကြီးကို အတွင်းအပြင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရမယ်။ ကိုချက်ကြီးအဖွဲ့ နောက်ကလိုက် လာပြီး လက်သမားတွေနဲ့ လိုအပ်တာတွေကို ပြင်ဆင်ပေးလိမ့်မယ်။ အဒေါ်တို့ က သစ်ပင်ရိပ်မှာ ခဏနားနေပါ။ ဒီကသူငယ်ချင်းတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ အတူ သန့်ရှင်းရေးဝိုင်းလုပ်ပေါ့ ”

ကျွန်တော်က အဒေါ်ကြီးတို့ နှင့် အတူပါလာသော ကျွန်တော်တို့ အရွယ်ကောင်လေးအား ပြောတော့ . . .

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုတောက်ထိန် . . ကျွန်တော့်နာမည် အောင်ဘွားလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အမေ့နာမည်က ဒေါ်စောနန်းတင်၊ အစ်မကြီးနာမည်က စောနန်းနွယ်လို့ ခေါ်ပါတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ . . ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်နာမည်က တောက်ထိန်ပါ။ ဒီက သူငယ်ချင်းတွေက မိုးကျော်၊ ရွှေနီ၊ ရွှေဝါနဲ့ ကျော်သန်း၊ တင်ထွန်း၊ လေးမောင်တို့ ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့က နေ့စဉ်နွားတွေကိုကျောင်းရတော့ ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်နေကုန်ရှိပါတယ်။ အချိန်မရွေး အကူအညီ တောင်းလို့ ရပါတယ် ”

ထိုအချိန်တွင် စတွေ့ကတည်းက စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုခဲ့သော စောနန်းနွယ်ဟူသော မိန်းကလေးက သာယာသောအသံ ကျော့ရှင်းသောဟန်ဖြင့် စကားဆိုလာပါသည် ။ သူမ၏ အသံမှာ လွန်စွာ သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းလှပါသည် ။

“ ဟုတ်ကဲ့ . . မောင်လေးတောက်ထိန်နဲ့ အဖွဲ့ကို အစ်မတို့ မိသားစုက အလွန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မရောက်ဖူး မသိဖူးသေးတဲ့ သူစိမ်းရွာမှာ ဒီလိုအားကိုးလို့ ရမယ့်သူတွေ ရှိနေမှန်း အစ်မတို့ မသိခဲ့ရရိုးအမှန်ပါ။ ထင်လည်း ထင်မထားမိဘူး။ ခုတော့ဆွေမျိုးအရင်းတွေ ရှိတဲ့ ရွာကို အလည် ပြန်လာတဲ့ သူတွေလို ဒီရွာက ကြိုဆိုကြတာ အလွန်ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်ရပါတယ်။ အစ်မတို့ ဘက်က ဒီရွာထုံးစံကို မသိနားမလည်လို့ မလိုက်နာမိကြရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ အစ်မတို့ မိသားစုကလည်း အခုလိုကြင်နာတတ်တဲ့ မောင်လေးတို့ သူကြီးအပါအဝင် ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာ နဲ့ အကူအညီပေးတာကို အလွန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

“ ရပါတယ်ဗျာ . . ကျွန်တော်တို့ ရွာက ဗုဒ္ဓဘာသာ

ဗမာလူမျိုးတွေများ ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ရွာက ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးဇေယျာ ကျောင်းထွက် ဘုန်းကြီးကျောင်း သားတွေမို့ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး၊ သာရေးနာရေးတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ ရွာအတွက် ဒါမှ မဟုတ် ရွာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျရာတာဝန်က ထမ်းဆောင်နေကျပါ။ ရွာသူရွာသားတိုင်း သူကြီးကခိုင်းစေရင် စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးကြတာပါပဲ။ ဘယ်သူမှ မခိုကပ်ကြပါဘူး။ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ”

ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံးလုပ်ရသည် က အနီးဆုံးရွာဖျားရှိအိမ်များမှ ပေါက်ပြားနှင့် ကိုင်းခုတ်ဓားများကို ငှားရမ်းပြီး အဖွဲ့ခွဲ၍ တစ်ဖွဲ့က ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း ကျောင်းပေါ်သန့်ရှင်းရေးနှင့် တစ်ဖွဲ့က ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းအောက် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြပါသည် ။ သင်္ချိုင်းအတွင်းရှိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကြီးမှာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်ကြာ သီတင်းသုံးမည့် ဘုန်းကြီး၊ ရဟန်းမရှိဘဲ ပိတ်ထားသောကြောင့် တံခါးပတ္တာ၊ ပြတင်းပေါက်များ ပျက်နေပါသည် ။

ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုးသားများ ဖြင့် အခိုင်အခံ့ ပြုလုပ်ထားခြင်းကြောင့် သာ တည်မြဲနေခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ အဝင်တံခါးမကြီးအား ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ခက်ခဲစွာ ဖွင့်၍ ဝင်ရာ အခန်းထဲ၌ ပင့်ကူအိမ်နှင့် ငှက်ချေးများက အခန်းထဲတွင် အစုလိုက်အပုံလိုက်ဖြစ်နေသည် ။ ပထမဦးဆုံး မြွေပါးကင်းပါးကို သတိထားပြီး ကျွန်တော်တို့ ရှင်းရပါသည် ။

ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ သစ်ကောင်းဝါးကောင်းများကို အသုံးပြုထားသော မူလကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းအလှူရှင်၏ စေတနာ၊ မေတ္တာကြောင့် လား သစ်သားများအား ခြမစားနိုင်ဘဲ နှစ်ပေါင်းကြာသော်လည်း တည်တံ့နေခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ ကြမ်းခင်း၊ လျှာထိုးခင်းများ

အား သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်း၊ မျက်နှာကြက်အား သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်း၊ ပြတင်းတံခါးများအားဖွင့်လှစ်ခြင်း လုပ်လိုက်သောအခါ လေကောင်း လေသန့်ဝင်၍ ငှက်ချေးများကြောင့် အောက်သိုးသိုးအနံ့ကြီးမှာ လွင့်စဉ် ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ အနားယူခိုင်းထားသော သားအမိမှာ ကျောင်းကြမ်းပြင်ကို ရေစိုအဝတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သူတို့ တွင် ပါလာ သည့် တံမြက်စည်းဖြင့်လည်းကောင်း အသေအချာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြ ပါတော့သည်။ ။ ကျောင်းအပေါ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကျောင်းအောက် သန့်ရှင်းရေးအဖွဲ့ကို ကူညီရပြန်သည်။ ။ ကျောင်း အောက်တွင် မိုးကျော်တို့ အဖွဲ့က သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရာ ခြံတောင်ပိုများက အလွန်များ သည်။ ။ တောင်ပိုရှိသောကြောင့် အဆိပ်ရှိ သောမြေများ ကိန်းအောင်းနိုင်သဖြင့် အလွန်သတိထားရသည်။ ။

ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း ပတ်ဝန်းကျင်၌ လည်း မြယာချုံ၊ နဘူးချုံ၊ ကြွက် နွယ်ချုံနှင့် ဆူးရှိသော ဇီးချုံများက အုပ်မိုးကြီးစိုးနေသောကြောင့် အ တော်ရှင်းရပါသည်။ ။ ချုံများ ရှင်းလင်းရာ၌ လည်း အဆိပ်ရှိသော သတ္တ ဝါများ နှင့် မတိုးစေရန် ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများ ပီပီ ခန္ဓပရိတ်တော်ကိုရွတ်ဆိုရင်း ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကြရာ ကံကောင်းစွာဖြင့် အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါများ ဖြင့် မတိုးခဲ့ပါ။ ။

ကျွန်တော်တို့ ရှင်းလင်းလုပြီးချိန်တွင် ကာလသားခေါင်းကိုချက်ကြီး နှင့် ရွာလက်သမားအဖွဲ့ တို့ ရောက်လာကြပြီး ပျက်စီးနေသော ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတံခါးများကို သစ်တိုသစ်စများ ဖြင့် ဖာထေးပြုပြင် ပေးပါသည်။ ။ ထို့အပြင် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကြီးတွင် မီးဖိုခန်းမရှိသဖြင့် ကျောင်းကြီးဘေးမြေပြင်ပေါ်၌ နီးစပ်ရာရွာများမှ ဝါးများကိုခုတ်ပြီး ယာ

ယီမီးဖိုဆောင်ကလေး ဆောက်လုပ်ပေးကြပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ရှင်းလင်းသွားပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကမ္ဘာ့ဌာနန်းကျောင်းကြီးပေါ်တွင် လူများ နေထိုင်ရန် အဆင်ပြေလောက်ပါပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ရွာလူကြီးက ရိက္ခာတင်လှည်းတစ်စီးဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး နောက်ဘက်၌ လှည်း ရေစည်လှည်းတစ်စီး ပါလာပါသည်။

“ ကဲ . . . ဧည့်သည် တွေအတွက် ကျုပ်က တစ်လစာ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် လှူဒါန်းပါတယ်။ ရေသုံးဖို့ အတွက်တော့ ဟောဒီမှာ ရာဝင်အိုးနှစ်လုံး။ တစ်လုံးက သုံးရေ၊ တစ်လုံးက ချိုးရေအတွက်ပေါ့။ ရေစည်လှည်းလည်း ပါတော့ တစ်ခါတည်း ရေဖြည့်ပေးသွားခဲ့မယ်။ ဟင်းချက်စရာအတွက်တော့ လောလောဆယ် ဘာမှ မရှိဘူး။ သီချိုင်းကုန်းထဲက မန်ကျည်းပင်ပေါ်တက်ပြီး တောက်ထိန်တို့ အဖွဲ့က ခူးပေးလိုက်ပေါ့။ ကျုပ်တို့ ရွာတွေက ငါးခြောက်၊ ငါးခြမ်း၊ သား၊ ငါး ဒီလိုရာသီမှာ ရှားတယ်။ မိုးတွင်းဘက်မှ ပေါတယ်။ ဒီတစ်လလောက်တော့ အောင့်အည်းသည်းခံပြီး နေကြပေတော့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ သူကြီးမင်း၊ ကျွန်မတို့ မှာ လည်း ပဲနဲ့ ငပိ၊ ငါးခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်တွေ ပါလာပါတယ်။ ဒီလိုပဲ အသီးအရွက်နဲ့ ရောပြီး အဆင်ပြေအောင် စားတတ်ကြပါတယ်။ အခုလို နေရာပေးပြီးကူညီတာ ကျေးဇူးတင်လွန်းလှပါတယ်ရှင် ”

ထိုအချိန်တွင် ကိုအောင်ဘွားနှင့် စောနန်းနွယ်တို့ မောင်နှမမှာ ရေနွေးအိုးတည်ပြီး စားစရာများ ကြော်လှော်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ပြီးတော့ အနားယူချိန်တွင် လက်ဖက်ခြောက် အကောင်းစား ခတ်ထားသည့် သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော ရေနွေးကြမ်းနှင့် မြေပဲကြော်များ အားလည်းကောင်း၊ အရသာရှိလှသော လက်ဖက်အစုံသုပ်တို့ ကိုလည်း

ကောင်း ချ၍ ဧည့်ခံပါသည်။ မြေပဲဆန်ကြီးများမှာ ကျွန်တော်တို့ ရွာက ထွက်သော မြေပဲဆန်လိုမဟုတ်။ မြေပဲစေ့တစ်စေ့လျှင် လက်တစ်ဆစ်ခန့်ရှည်ပြီး ကြီးထွား၍ အရသာလည်း အလွန်ကောင်းပါသည်။

အဒေါ်ကြီးက . . .

“ ကဲ . . အားလုံးပဲ အားမနာတမ်း သုံးဆောင်ကြပါရှင်။ ကျွန်မတို့ က အခုတော့ အိမ်ရှင်ဖြစ်သွားပါပြီ။ ကျွန်မတို့ မိသားစုက ပန်းရန်ပညာကို တတ်ကျွမ်းတော့ ဒီအလုပ်ကို ရွေးချယ်ရတာပါ။ ကျွန်မတို့ က သုဘရာဇာအမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝမှာ ကြုံဆုံလာတော့လည်း တတ်ကျွမ်းရာ ပညာနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရမှာ ပေါ့ရှင်။ နောက်တစ်ခုကတော့ ကျွန်မတို့ မှာ မျိုးစေ့တွေလည်း အစုံပါလာတာမို့ ဒီကျောင်းဝင်းအတွင်း ထဲမှာ မြောင်းဖော် မြေပေါက်ပြီး စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ခွင့် ကလေးလည်း ပေးပါရှင် ”

သူကြီးက . . .

“ စိုက်စမ်းပါ . . ပျိုးစမ်းပါ ညီမကြီးရယ်၊ ဒီကမြေက အလွန်ကောင်းပါတယ်။ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း တောက်ထိန်တို့ အဖွဲ့ကိုခေါ်ခိုင်း။ ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး။ သူတို့ နွားကျောင်းသားအဖွဲ့က နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဒီနားမှာ ပဲ နွားကျောင်းနေကြတော့ . . အဲ . . ညရေးညတာအတွက်ပဲ စဉ်းစားစရာရှိတယ်။ မီးခွက်၊ မီးအိမ်၊ မီးတိုင်ကော ပါကြရဲ့ လား။ ရွာထဲမှာ မဟုတ်တော့ အလင်းရောင်က အားနည်းမယ်။ ညရေးညတာ အသွားအလာ သတိထားပါ။ မင်းတို့ လုပ်ပေးတာ တစ်ခုကျန်နေသေးတယ်။ အဲဒါက ပျက်စီးနေတဲ့ ကုဋီ (အိမ်သာ) ကြီးကိုလည်း ပြင်ပေးလိုက်ကြဦး ”

ထို့ကြောင့် လက်သမားအဖွဲ့နှင့် ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားအဖွဲ့

တို့ ဝိုင်းဝန်း၍ ပြင်ဆင်ပေးကြရာ ကုဋီ (အိမ်သာ) ကြီးမှာ အသုံးပြု၍ ရသွားပါတော့သည်။ ။

အချိန်ကလည်း ညနေစောင်းနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နွားများအား ရေတွက်ကိန်းစိုက်ပြီး အိမ်ပြန်ရန်သာ ရှိပါတော့သည်။ ။ ယခင်အခါများက နေလုံးနီကြီး အနောက်ဘက်တောင်စွယ်ပေါ် မေးတင်သည် နှင့် နှစ်ချို့သစ်ပင်ကြီးများ နှင့် အုပ်ဆိုင်ပြီး မှောင်မည်းနေတတ်သော သီချိုင်းကုန်းကြီးမှာ ယခုအခါတွင် မီးခိုလေးတအူအူနှင့် မီးရောင်ကလေး တလက်လက်လင်းနေရာ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်မှန်းမသိ ယခင်နေ့များကလို နေစောင်းသည် နှင့် အိမ်ပြန်ချင်သော်လည်း ယနေ့တော့ နောက်ဆံတင်းပြီး ထိုသူစိမ်းမိသားစုအား စိတ်မချဖြစ်၍ နေပါတော့သည်။ ။

သူတို့ ယာယီတည်းခိုနေသော ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကြီးမှာ သီချိုင်းကုန်းအစပ် ရွာနှင့် လယ်တစ်ကွက်ခန့်သာ ခြားသောကြောင့် အရေးပေါ်ပါက အကူအညီတော့တောင်းနိုင်ပါသည်။ ။ ရွာသီချိုင်းကုန်းနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း ကြောက်လန့်စရာပုံပြင်များ ထွေထွေထူးထူး မရှိခဲ့ဖူးပါ။ သမရိုးကျ သီချိုင်းကုန်းကြီးသာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အတွက်တော့ အေးချမ်းလုံခြုံသော ကစားကွင်း၊ စားကျက်ကွင်း၊ အနားယူအပန်းဖြေသော အရိပ်ကောင်းလှသည့် နေရာတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုနေ့ညနေက နွားရိုင်းသွင်းချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားအဖွဲ့ နွားများအားသိမ်းပြီး ပြန်ခဲ့ကြရာ အောင်ဘွားဟူသော လူငယ်ကလေးက ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့အား နှုတ်ဆက်လက်ပြ၍ ကျန်နေခဲ့ပါသည်။ ။

ကျွန်တော် နွားများအားရေတွက်၍ နွားခြံထဲသွင်းပြီးနောက် အိမ်ပြန်ရေချိုး၍ ညစာစားပြီးနောက် ဘုရားဝတ်ပြုပြီး အိပ်ရာဝင်သည်။ ။ ယခင်

က မောမောပန်းပန်းပြန် လာပြီး ရေချိုး၊ ညစာ စားပြီးသည် နှင့် လူငယ် ပီပီ အိပ်ချင်စိတ်က ကြီးစိုးနေပါသည်။ သို့သော် ယနေ့တော့ အိပ်ချင်စိတ်က လုံးဝမရှိ။ ကျွန်တော်၏ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးရောက်နေသည် က သင်္ချိုင်းကုန်းမှ မိသားစုအကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤလိုအချိန် မှောင်မှောင်မည်းမည်း အလင်းရောင်အားနည်းသည့် သင်္ချိုင်းကုန်းအထဲ၌ ဧည့်သည် မိသားစုများ မည်သို့နေထိုင်ကြသည် မသိ။ ကြောက်လန့်စိုးရိမ်နေကြမည်လား။ သရဲ တစ္ဆေများက ကျွန်တော် တို့ ရွာသားချင်း မခြောက်လှန့်ဖူးသော်လည်း ဧည့်သူစိမ်းများ ဖြစ်ကြသော ထိုမိသားစုကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါမည်လော။ ကျူးကျော်နေထိုင်သူများ အနေဖြင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းပေါ်တွင် နေထိုင်ကြသည် ကိုရော သင်္ချိုင်းအတွင်းရှိ အစောင့်အကြပ်နှင့် ပရလောကသားများက ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြမည်လော။

အကယ်၍ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့သော်၊ ကျွန်တော် အမျိုးမျိုး စိုးရိမ်မိပြီး ဘယ်ညာလူးလိမ့်ကာ အတော်နှင့် အိပ်မပျော်။ ညကိုးနာရီကျော်ခန့်မှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ ။ အိပ်ပျော်ရာတွင် လည်း ယခင်ကလို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ နိုးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက် အိပ်ပျော် ရခြင်းဖြစ်သည်။ မနက်ကျတော့လည်း ကျွန်တော် စောစောနိုးနေပါသည်။ ။ အရုဏ်တက်ချိန်ခန့်ပင် ရှိပါလိမ့်ဦးမည်။ ဆက်ပြီး အိပ်၍ မရတော့သဖြင့် အိပ်ရာကထပြီး မျက်နှာသစ်ပြီး အမေက ကျွန်တော့်ကို မနက်စောစောစားရန်အတွက် ထမင်းကြော်နေဟန်တူပါသည်။ ။

“ ဟဲ့ . . သားလေး စောလှသည်လားကွဲ့၊ ခုမှ မနက်လေးနာရီ ထိုးစပဲ ရှိဦးမယ် ”

“ ဟုတ်ပါတယ် အမေ . . ကျွန်တော် တစ်ရေးနိုးပြီး ဆက်ပြီး အိပ်မရ

တော့ဘူး။ အိပ်ရေးလည်း ဝပါပြီ။ အမေ ထမင်းကြော်နေတာလား ”

“ အေးကွယ့် . . သားတို့ အတွက် ထမင်းကြော်ရင်း ကောက်ညှင်းပေါင်းပါ ပေါင်းနေတာ၊ ဟို ဧည့်သည် တွေအတွက် အမေ ပိုပေါင်းထားတယ် ”

ကျွန်တော်တို့ ရွာခလေ့ထုံးစံမှာ ရွာသို့ အမျိုးဖြစ်စေ သူစိမ်းဖြစ်စေ ဧည့်သည် လာသည် ကို သိသည် နှင့် အဆင်ပြေသောအိမ်တိုင်းက ရွာခလေ့စားသောက်ရန် မုန့်အမျိုးမျိုး၊ လက်ဖက်စုံသုပ်၊ အကြော်စုံတို့ ကို ရေခွေးကြမ်းအိုးကလေးနှင့် တွဲကာ လင်ပန်းခေါင်းရွက်၍ သူကြီးအိမ်က မောင်းထုသည် နှင့် အပြေးအလွှားပို့လိုက်ကြသည် မှာ ကျွန်တော်တို့ တောရွာကလေးများ ၏ ချစ်စရာကောင်းသော ခလေ့ထုံးစံဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း အမေက စီစဉ်နေသလို ကျွန်တော်၏ နွားကျောင်းသား သူငယ်ချင်းများ ၏ အိမ်များကပင် မနက်စောစော စားသောက်နိုင်ရန် စားစရာအမျိုးမျိုးတို့ ကို တတ်နိုင်သမျှ ယူလာကြမည်မှာ ဧကန်အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အမေ စကားပြောနေကြစဉ် အဖေလည်း နိုး လာပြီး . .

“ ဟယ် . . ဒီသားအမိတွေ ကနေ့စောလှချည်လား။ ဧည့်သည် တွေအတွက် ဘာများ စီစဉ်ထားသေးလဲ ”

“ ကောက်ညှင်းပေါင်းနေတယ်ရှင့် . . မနက်စာပေါ့။ နေ့လယ်စာဟင်းကတော့ မစီစဉ်ရသေးဘူး။ ကနေ့ကောက်ညှင်းပေါင်းလို့ ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ နောက်ကျနေတယ်။ နေ့လယ်စာထမင်း သားတို့ စားခါနီးမှ ထမင်းထုပ်လာပို့ရင်း ဧည့်သည် တွေအတွက်လည်း ဟင်းပို့ရဦးမယ်။ သားနဲ့ ဧည့်သည် တွေ ရင်းနှီးလောက်ပြီဆိုတော့ လိုအပ်တာ

လေးတွေ ဘာလိုလဲမေးပြီး ကူညီပါကွယ်။ သူစိမ်းတစ်ရံစာရွာမှာ ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိဆိုတော့ အစစအရာရာ လိုအပ်ပြီး မျက်နှာငယ်ရှာမှာ ပဲ။ အမေတို့ က ရွာခံတွေ။ အိမ်ရှင်ဆိုတာ ဧည့်သည် မျက်နှာမငယ်ရအောင် အလိုက်တသိ ဆောင်ရွက်ကူညီပေးရတယ်ကွယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ . . အမေ။ ကျွန်တော်တို့ လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကူညီနေတာပါပဲ ”

ထိုအချိန်တွင် အဖေက . . .

“ ငါ့သားရေ . . မင်းတို့ ဧည့်သည် တွေက နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းသလိုပဲ။ အဖေတော့ မမြင်ဘူးသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်မင်းတို့ ပြောစကားအရ သားသားနားနား သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ သုဘရာဇာအလုပ်ကို လုပ်ချင်တယ်ဆိုတော့ အဖေတော့ အတော်အံ့ဩနေတယ်။ နောက်ပြီး ဒီသင်္ချိုင်းကုန်းက ရွာလေးငါးရာရွာရဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းဖြစ်နေပေမယ့် မြို့မှာ လို နေ့စဉ်လူသေမြုပ်နှံရတဲ့ အလုပ်မရှိဘူး။ အဲဒီအလုပ် မရှိရင် ဘယ်က ဝင်ငွေရမှာ လဲ။ ဝင်ငွေမရရင် ဘာနဲ့ စားမှာ လဲ။ ပုံမှန်ဝင်ငွေမရှိတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ချင်တယ်ဆိုတာရယ် လူတွေနဲ့ ဝေးရာ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ မကြောက်မလန့်နေချင်တယ်ဆိုတာတွေရယ် အဲဒါတွေကို ပေါင်းစပ်ကြည့်ရင် တစ်ခုခုတော့ မြုပ်ကွက် လျှို့ဝှက်ချက်ရှိလိမ့်မယ်လို့ အဖေထင်တယ် . . ငါ့သားရေ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် . . အဖေ။ သားလည်း အဲဒီမိသားစုကို စတွေ့ကတည်းက အဖေထင်သလိုပဲ ထင်ပါတယ်။ သူတို့ ကိုကြည့်ရတာ ဆွေကြီးမျိုးကြီး အသိုင်းအဝိုင်းထဲက ဖြစ်ဖို့ များ ပါတယ်။ အခုမှ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် မြို့ပေါ်ကတိမ်းရှောင်ပြီး မထင်မရှားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရွာနေပုဒ်မှာ ခိုအောင်းပြီး တိမ်းရှောင်နေတာနဲ့ တူပါ

တယ် ”

“ အေးကဲ့ . . ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဧည့်သည် ဟာ ဧည့်သည် ပါပဲ။ အဖေတို့ ရွာကိုရောက်လာကြပြီး အကူအညီတောင်းတော့လည်း မြန်မာ လူမျိုးအချင်းချင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အချင်းချင်း အကူအညီပေးရတယ်ဆို တာ အဖေတို့ တောရွာသူတောရွာသားတွေအတွက် ဓလေ့ထုံးစံပါပဲ။ သူ တို့ ကို ကူညီလို့ အကျိုးအမြတ်ရှိရှိမရှိရှိ သားတို့ အနေနဲ့ စေတနာဖြူဖြူ စင်စင်ထားပြီး ကူညီပါ။ ဒါဟာ လူမှုရေးအလုပ်ပဲ။ သူတစ်ပါးကို ကူညီနိုင်ရင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုလည်း သူတို့ က စေတနာနဲ့ ပြန်ကူညီတတ်တာဟာ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ကောင်းမြတ်တဲ့ ဓလေ့ထုံးစံပါပဲ။ ရစေလိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ကူညီတာမျိုးတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ။ သူ့ကို ကိုယ်က မေတ္တာ စေတနာနဲ့ ကူညီခဲ့ရင် သူကလည်း လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ တုံ့ပြန် စေတနာထားမှာ အမှန်ပါပဲ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ . . အဖေ။ ကျွန်တော်တို့ လည်း သူကြီးခိုင်းလို့ တင် မဟုတ်ပါဘူး။ အကူအညီလိုနေတဲ့ မိသားစုကို စေတနာသန့်သန့်နဲ့ မေတ္တာထားပြီး ကူညီခဲ့တာပါ။ သူတို့ အဲဒီ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ နေသမျှပတ်လုံး ကျွန်တော်တို့ လည်း တတ်နိုင်သမျှ ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ရင်း ကူညီနေရမှာ ပါ ”

“ အေး . . အဲဒါကောင်းတယ်။ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း အဖေ့ကိုပြော ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ . . အဖေ ”

ကျွန်တော်နဲ့ အဖေ ထမင်းကြော်စားပြီး ကောက်ညှင်းပေါင်း အနည်းငယ်စီစားပြီး ရေနွေးကြမ်းသောက်ကြရင်း စကားပြောဖြစ်ခဲ့ကြပါသည် ။ ထိုအချိန်တွင် အမေက ဧည့်သည် များအားပေးရန် ကောက်

ညှင်းပေါင်းထုပ်ကို ထုပ်ပိုးနေပါသည်။ ။ ပြီးတော့ နေ့လယ်စာအတွက် ထမင်းဟင်းများကို ဆက်လက်ပြီး ချက်ပြုတ်ဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီးတော့ မနက်ခြောက်နာရီခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော် အမေပေးသော ကောက်ညှင်းပေါင်းထုပ်ကို ကျွန်တော်၏ လောက်လေးခွအိတ်အတွင်းထည့်ပြီး ဝါးခမောက်ဆောင်း၍ ကြိမ်လုံးကိုကိုင်ကာ နွားခြံဘက်သို့ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ ။

နွားခြံများ အတွင်းရှိ နွားများမှာ လည်း ကျွန်တော်ခြံရှေ့ရောက်သည်နှင့် အတုံးအရုံးထကြပြီး ခြံပြင်ထွက်ရန် တာစုနေကြပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ခြံစည်းရိုးတံခါးအား ဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တန်းစီ၍ ထွက်လာကြပါသည်။ ။ နွားများမှာ အလွန်စည်းကမ်းရှိကြသည်။ ။ နေ့စဉ်ပုံမှန် ဦးဆောင်သည့် နွားနောက်သို့သာ တန်းစီ၍ လိုက်ကြသည်။ ။ နောက်ဆုံးက သားသည် အမေနှင့် နွားပေါက်စကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ ။ နွားသိုးများကတော့ အချင်းချင်း ဗိုလ်လုတတ်ကြပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားများက စည်းကမ်းပျက်တတ်သော နွားသိုးများကို သတိထားပြီး ရိုက်နှက်ဆုံးမရပါသည်။ ။ နွားစားကျက်ရောက်တော့လည်း နွားများမှာ သူ့အုပ်စုနှင့် သူ့ အစာစားကြသည်။ ။ နားကြသည်။ ။ နေ့စဉ် စားနေကျ၊ လုပ်နေကျပုံစံအတိုင်း နွားများက နေစားတတ်ကြသလို ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ကလည်း ပုံမှန်ပင် စားကြနားကြပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ နွားများအားလှန်ပြီး ကုက္ကိုပင်ကြီးအရိပ်အောက်တွင် စုမိကြသည်နှင့် ကျွန်တော်က ...

“ ဟေ့ . . မင်းတို့ ဧည့်သည် တွေအတွက်ဘာမုန့်တွေ ပါလာကြသေးသလဲ။ ။ ငါ့အမေကတော့ ကောက်ညှင်းထုပ်ပဲ ”

ထိုအခါ မိုးကျော်က . . .

“ ငါ့အမေကတော့ ငှက်ပျောသီးကောက်ညှင်းထုပ်နဲ့ ပဲကောက်ညှင်းထုပ်ပဲ . . မောင်ရေ ”

“ ဟိုကောင်တွေကရော ”

ရွှေနီနဲ့ ရွှေဝါတို့ က . . .

“ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကတော့ အကြော်စုံကြော်ပေးလိုက်တယ် ကိုတောက်ထိန်ရေ ”

“ ကျော်သန်းတို့ အိမ်ကတော့ မုန့်စိမ်းပေါင်းတဲ့ ။ တင်ထွန်းနဲ့ လေးမောင်တို့ အိမ်က မုန့်စိမ်းပေါင်းနဲ့ မုန့်ပျားသလက်တဲ့ ဗျို့ ”

“ ကဲ . . ဒါဆိုရင်လည်း တို့ ပါတဲ့ မုန့်တွေ သွားပေးရင်း ဧည့်သည်တွေကို သတင်းမေး သွားကြရအောင်။ ညက သင်္ချိုင်းထဲမှာ အိပ်လို့ ကောရရဲ့ လားမသိဘူး ”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အိမ်ကပေးလိုက်သော မုန့်ထုပ်တွေကိုယူပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းဘုန်းကြီး ကျောင်းဘက်သို့ ထွက်လာကြပါသည် ။ ကျောင်းရှေ့တွင် ဘယ်အချိန်က ရိုက်ထားမှန်း မသိသော ဝါးစားပွဲနှင့် ဝါးလုံးတန်း ထိုင်ခုံလေးများ ရှိနေသည် ။ ဝါးစားပွဲပေါ်တွင် စားစရာများအား သန့်ရှင်းသောအဝတ်စဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည် ။ ကျွန်တော်အုပ်စု ခြံရှေ့ရောက်၍ . .

“ အောင်ဘွားရေ . . ဟေ့ . . သူငယ်ချင်း အောင်ဘွား ”

ဟု ခေါ်လိုက်သည် နှင့် ကျောင်းပေါ်မှ အောင်ဘွား အပြေးအလွှားဆင်းလာပါသည် ။ ဆင်း လာပြီး တစ်ဆက်တည်း အောင်ဘွားက လှမ်းအော်သည် ။

“ အစ်မရေ . . ကိုတောက်ထိန်တို့ လာကြပြီ၊ စားကြသောက်ကြဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား ”

“ စားစရာတွေက ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ . . မောင်လေးရေ။ ရေခွေးအိုးက တော့ အခုမှ ဆူတယ်။ အစ်မ လက်ဖက်ခြောက်ခတ်ပြီး ယူလာခဲ့မယ်။ မောင်လေးက ဧည့်ခံထားနှင့် ဦး ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ ”

အောင်ဘွားက ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့အား ဝါးထိုင်ခုံတွင် နေရာပေး၍ .

..

“ ကဲ . . သူငယ်ချင်းတို့ မနက်စောစောစားဖို့ သူငယ်ချင်းတို့ အတွက် အစ်မစီစဉ်ထားတာကွ။ အားရပါးရ စားကြပေတော့။ အဖန်ရည်ခါးခါး ကလေးလည်း အစ်မယူလာလိမ့်မယ် ”

အောင်ဘွားက ပြောပြောဆိုဆို ပန်းကန်များအားလုံး ဖုံးထားသည့် အဝတ်ဖြူစကလေးအား လှန်လိုက်သည် နှင့် အောက်တွင် သန့်ရှင်းသော ဒန်ခွက်ကလေးများ ဖြင့် ထည့်ထားသည့် ထမင်းကြော်နှင့် မြေပဲဆန်ကြော်တို့ အား တွေ့ရပါသည် ။ မကြာမီ မီးဖိုခန်းဘက်မှ စောနန်းနွယ် လင်ပန်းကလေးထဲ၌ ရေခွေးကရားနှင့် ပန်းကန်ကလေးများ ၊ သန့်ရှင်းသော လက်သုတ်ပဝါလေးဖြင့် လင်ပန်းကလေးအား ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တွင် လာရောက်ချပေးသည် ။

“ ကဲ . . မောင်လေးတို့ သုံးဆောင်ကြပါ။ လောလောဆယ် အစ်မတို့က ဧည့်သည် ဆိုတော့ ပါလာတဲ့ တတ်နိုင်သမျှ စားစရာလေးနဲ့ ဧည့်ခံရပါတယ် ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က . . .

“ ဟုတ်ကဲ့ . . . စောနန်းနွယ်၊ ခုလိုကျွေးမွေးတာအလွန်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မှာ လည်း ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွေက ဧည့်သည်တွေစားဖို့ ဆိုပြီး လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ မုန့်တွေပါလာပါတယ်။ ဟောဒီမှာ ပါခင်ဗျား ”

ထိုစဉ် အောင်ဘွားက . . .

“ ကျေးဇူးပါပဲ . . . ကိုတောက်ထိန်။ မုန့်တွေက အများကြီးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုစားလို့ မကုန်ပါဘူး။ နေ့လယ်နေ့ခင်း ဆာလောင်ရင် အချိန်မရွေးလာစားကြပါ။ အမေကတော့ တရားထိုင်နေပါတယ် ”

ကျွန်တော်က . . .

“ ညက ကိုအောင်ဘွားတို့ မိသားစုတွေ အိပ်လို့ နေလို့ အဆင်ပြေကြရဲ့ လား။ ကျွန်တော်တို့ စိုးရိမ်နေတာပါ ”

“ အဆင်ပြေပါတယ် . . . ကိုတောက်ထိန်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအတွက် စိတ်ပူတယ်လို့ ပြောဖော်ရလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက သရဏဂုံနဲ့ ငါးပါးသီလမြဲပြီး ဘုရား၊ တရား အလုပ်ကို နေ့စဉ်ပုံမှန်လုပ်တာမို့ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိပါဘူး။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့က သင်္ချိုင်းကုန်းက ဝေနေယျသတ္တဝါတွေနဲ့ ပရလောကသားတွေကို မေတ္တာပို့အမျှအတန်းဝေပြီးမှ အိပ်ကြတာမို့ အနှောင့်အယှက် အသံဗလံ အရိပ်အယောင်တစ်ခုမှ မတွေ့မမြင်၊ မကြားခဲ့ရပါဘူး။ အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်းပါပဲ။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုတောက်ထိန် ”

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ စတည်းချရာ ကုက္ကိုပင်အောက်တွင် စုဝေးကြသည် ။ ထိုနေရာအထိ အောင်ဘွားကလိုက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ နှင့် ခင်မင်ရန် ရောနှောစကား ပြောသည် ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုအောင်ဘွား၏ အစ်မ စောနန်းနွယ်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီး

ရန် ကြိုးစားစကားပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော်တို့ စုဝေးရာ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်တွင် နေ့စဉ်ကစားနေ ကျ သိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းနှင့် လောက်စာလုံးထုတ်တမ်း၊ ခေါင်ပုံပစ်တမ်း က စားနေကြစဉ် အောင်ဘွားမှာ တော့ အလွန်သဘောကျစွာဖြင့် ကြည့်ရှုရ င်း အားပေးနေပါသည်။ ။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ အရွယ်မှာ လူပျိုပေါ က်အရွယ်ဖြစ်သောကြောင့် ယခုကစားနည်းများမှာ သိုင်းလေ့ကျင့်ခန်း များမှ လွဲ၍ ကလေး ကစားနည်းဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ မှာ နွားကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသဖြင့် အသက်ငယ် သည် ကြီးသည် ဟူ၍ သဘောမထားနိုင်ပါ။ အပေါင်းအသင်းချင်းဆုံ တွေ့ခိုက်တွင် ကလေးငယ်များ လို စုဝေးကစားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် တော့ ယနေ့ထူးခြားနေသလိုပါပဲ။ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းမှ အောင်ဘွား၏ အစ်မစောနန်းနွယ်အား မကြာခဏ သတိရ နေမိပါသည်။ ။ စောနန်းနွယ်မှာ ဖြူစင်ဝင်းပသော မျက်နှာ၊ ညီညာသော သွား၊ သမင်မမျက်လုံးနှင့် သိမ်မွေ့သောအပြုံးက နှစ်လိုဖွယ်အလွန် ကောင်းသည်။ ။ ထိုအပြုံးကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်ပါ။ အမြဲတမ်း သတိရ နေမိပါသည်။ ။ ထိုစဉ် အောင်ဘွားက . . .

“ ကိုတောက်ထိန် . . ကျွန်တော်လည်း ပျင်းတယ်ဗျာ။ အလုပ်မရှိ တော့ မနေတတ်ဘူး။ အဲတာကြောင့် ခြံထဲမှာ မြောင်းကလေးတွေဖော်ပြီး စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ချင်လို့ ပါ။ ကျွန်တော်တို့ မှာ မျိုးစေ့အစုံပဲ ပါလာပါတယ် ”

“ လုပ်စမ်းပါ . . အောင်ဘွားရယ်။ စိတ်ကြိုက်သာတူးစမ်းပါ။ မြောင်းဖော်တာ လိုအပ်ရင်လည်း ငါတို့ အဖွဲ့ကိုသာ လှမ်းခေါ်လိုက်။ ငါ တို့ လည်း အကူအညီပေးပါ့မယ် ”

“ ရပါတယ် . . ကိုတောက်ထိန်။ ကျွန်တော့်ဘာသာ တစ်နိုင်တစ်ပိုင် နည်းနည်းချင်း လုပ်သွားမှာ ပါ။ လိုအပ်ရင်တော့ ကိုတောက်ထိန်တို့ အဖွဲ့ကို အကူအညီတောင်းပါ့မယ်။ လောလောဆယ်တော့ မလိုအပ်သေးပါဘူး ”

နေ့လယ်ခင်းရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ အပေါင်းအသင်းများ သီချိုင်းကုန်း မန်ကျည်းပင်အောက်ရှိ အုတ်ဂူများ ပေါ်တွင် နေရာယူကြပြီး နေ့လယ်စာစားရန် ပြင်ဆင်ကြသည် ။ ယနေ့မှ အမေက ထမင်းချက် နောက်ကျနေသဖြင့် ကျွန်တော်က စောင့်နေရသည် ။ ထိုအချိန်တွင် မည်သည့် နေရာက စောင့်ကြည့်နေမှန်းမသိသော အောင်ဘွားက ထမင်းချိုင့်ကလေးဖြင့် ကျွန်တော်စားရန် ထမင်းနှင့် ဟင်းကို လာပို့ပါသည် ။

“ ကိုတောက်ထိန် . . ဒီနေ့ ထမင်းထုပ် မပါဘူးမို့လား။ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကချက်ပြီးလို့ အစ်မကပို့ခိုင်းတာ ”

“ ဟာ . . အောင်ဘွားရယ် နေပါစေ။ အမေလည်း လာတော့မှာ ပါ။ မနက်က ကောက်ညှင်းပေါင်းနေလို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာပါ ”

ကျွန်တော်က ပြောဆိုနေစဉ်၌ပင် အမေက ထမင်းထုပ်ကိုဆွဲပြီး နေ့လယ်စာ ထမင်းလာပို့ပါသည် ။

“ သားရေ . . ဒီနေ့တော့ မန်ကျည်းသီးထောင်းလေးနဲ့ ဘဲဥ၊ ငါးခြောက်ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ကင်းပုံရွက်ကြော်ကလေးလုပ်လို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်။ သားစားလို့ မြိန်မှာ ပါ ”

“ ရပါတယ် . . အမေ။ ကျွန်တော် ထမင်းထုပ်မပါလို့ ဆိုပြီး ဒီမှာ ကိုအောင်ဘွားက နေ့လယ်စာ ထမင်းလာပို့နေတယ် ”

“ ဟယ်ကွယ် . . အားနားစရာ။ အမေလည်း ချက်ရင်းပြုတ်ရင်း ဟို

ဘက်ရွာက ဧည့်သည် တွေ အလည်ရောက်နေတာနဲ့ ဧည့်ခံစကားပြောရင်း နောက်ကျသွားတာကွယ့်။ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ အလုပ်သမားတွေက ဒီနေ့မှ မင်းအဖေ ဆန်ကြိတ်ဖို့ ခေါ်သွားတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူး။ ခေါ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း ဒီနေ့မှ အသီးသီးပဲ အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့ အပြင်သွားနေကြတယ် ”

ထိုအခါတွင် ကိုအောင်ဘွားက . . .

“ ဒေါ်ဒေါ်ရေ . . နောက်တစ်ခါ ထမင်းချက်နောက်ကျနေရင် လာမပို့နဲ့ တော့။ နေကပူကပူနဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်က ချက်ပေးပါ့မယ်။ အပန်းမကြီးပါဘူး ဒေါ်ဒေါ် ”

“ အေးပါကွယ် . . အဒေါ်တို့ အိမ်က ဒီနေ့မှ မအားလပ်တာကြောင့် နောက်ကျတာပါကွယ် ”

ထိုစဉ် ကျွန်တော်က . . .

“ ကဲ . . ကိုအောင်ဘွားရေ၊ ထမင်းဟင်းတွေက ပိုနေပြီ။ မင်းလည်း တစ်ခါတည်း ဝင်စားတော့ကွာ။ ရှမ်းစကားပုံလို စုပေါင်းစားတော့ မြိန်တာပေါ့ ”

“ ကိုတောက်ထိန်တို့ ပဲ စားပါဗျာ။ ကျွန်တော်က ကိုတောက်ထိန်စားဖို့ သက်သက် လာပို့တာပါ ”

“ အေးပါ . . ငါလည်း စားပါ့မယ်။ မင်းလည်း တစ်ခါတစ်လေ ငါတို့ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထမင်းအတူ စားဖူးတယ်ရှိအောင် လို့ ပါ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား ”

အမေ ရွာအိမ်သို့ပြန်တော့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီးနေ့လည်စာ

ထမင်းစားကြပါသည် ။ အမေယူလာသော မန်ကျည်းသီးထောင်းက ခံတွင်းကိုမြိန်စေပါသည် ။ အောင်ဘွားတို့ အိမ်ကပို့သော ဟင်းများမှာ ပဲပုပ်ဟင်း၊ ဆီတို့ ဟူးနှင့် ငါးခြောက်ကြော်၊ ငရုတ်သီးကြော်များ ဖြစ်ပါသည် ။

ရှမ်းအစားအစာများ ဖြစ်ဟန်တူပါသည် ။ သို့သော် ထိုနေ့က လက်ရာပြောင်း၍ စားကောင်းပါသည် ။ စားသောက်ပြီး နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားများ နွားများအားစစ်ဆေးပြီး ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးအရိပ်တွင် တစ်ရေးတမော အိပ်ကြပြန်သည် ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ရေးနိုးတော့ ညနေ (၃)နာရီခန့်ရှိပါသည် ။

ထိုအချိန်တွင် အောင်ဘွားတစ်ယောက် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကြီးအနီးတွင် ချွေးတရွဲရွဲ မြေပေါက်ပြီး မြောင်းဘောင်ဖော်နေသည် ကို တွေ့ရပါသည် ။ ဘာပင်ကို စိုက်မည်မသိ။ အတော်ခွဲ ကောင်းသူဖြစ်သည် ။ ကျောင်းအိုကြီးနှင့် တွဲထားသော မီးဖိုဆောင်ဘက်ကတော့ မီးခိုးတလူလူ ထွက်နေသဖြင့် စောနန်းနွယ်တစ်ယောက် မိသားစုစားသုံးရန် ချက်ပြုတ်နေဟန်ရှိပါသည် ။

ညနေစောင်းတော့ နေဝင်ခါနီး အနောက်ဘက်တောင်စွယ်တွင် နေလုံးနီနီကြီးက မေးတင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စု နွားအုပ်များ သိမ်းပြီး အိမ်သို့ပြန်ကြပါသည် ။ ယနေ့ညတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ စောနန်းနွယ်တို့ အတွက် ပူပင်ကြောင့် ကြခြင်း မရှိတော့ပါ။ သူမတို့ က ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သဟဇာတကျစွာ နေတတ်ထိုင်တတ်သောသူများ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် စိတ်ချနိုင်ပြီဖြစ်ပါသည် ။ ထိုညကတော့ အိမ်တွင် အဖေ၏ မိတ်ဆွေများ ရောက်နေသောကြောင့် ဧည့်သည် ကိုဦးစားပေးပြီး ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှင်များ ထမင်းနောက်ကျမှ စားကြရပါ

သည် ။

ထမင်းစားပြီးတော့လည်း အဖေနှင့် သူ၏ မိတ်ဆွေများ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတွင် လှေ၊ သမ္ဗန်ကြီးများ ဖြင့် စပါးသယ်ယူရောင်းချခြင်း တွေ့ဆုံရပုံ ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်များကို ဧည့်သည် များက ပြောပြသောကြောင့် ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ရင်း အောင်ဘွားတို့ မိသားစုကို သတိရမိပြန်သည် ။ သူတို့ ရောက်စက ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်းက ပြောင်းလာသူ ဆိုသည့် အတွက် ဖြစ်ပါသည် ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်မှ လာသော အဖေမိတ်ဆွေများအား သိချင်သည် ကို မေးမိပါတော့သည် ။

“ ဦးလေးတို့ က မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဘိုကလေးဘက်ကဆိုတော့ ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်း အကြောင်းကို ကြားဖူးပါသလား ”

“ ဪ . . . အေးကွယ့် . . . ငါ့တူရဲ့ ၊ အဲဒီ ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဟောင်းဆိုတာက အလွန်ပုံပြင်ဆန်တဲ့ နေရာပဲကွယ့်။ ဟိုးအရင် ရှေးမင်းများ လက်ထပ်တုန်းကတော့ ပျဉ်ဒရယ်မြို့ဆိုတာက မြို့တော်ကြီးတစ်ခုလို့ သိရဖူးတယ်။ ဟိုနေရာက ထူးဆန်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဒီနေရာက ထူးဆန်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ဒဏ္ဍာရီဆန်တဲ့ မြို့ဟောင်းကြီးပဲ။ ခုတော့ ရွာကြီးအဆင့်သာရှိပါတော့တယ် ”

* * *

သို့နှင့် နောက်နေ့များ တွင် လည်း အောင်ဘွားက ပေါက်ပြားတစ်လက်ဖြင့် မြေတူး၍ မြောင်းဘောင်များ ဆွဲပြီး ပျိုးပင်များကျဲသည် ။ တစ်နေ့တွင် မနက်ပိုင်းကြိုသည် နှင့် ကျွန်တော်တို့ ပါ ဝိုင်းဝန်းပြီး မြောင်း

ဘောင်ဖော်ပြီး ပျိုးပင်စိုက်ပေးကြသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ စိုက်ပေးသော မြောင်းမှာ ခရမ်းပင်စိုက်မည့် မြောင်း ဟု အောင်ဘွားက အသေအချာပြောသည် ။ အခြားမြောင်းဘောင်များမှာ မုန်ညင်း၊ မုန်လာ၊ ငရုတ်ပင်များ နှင့် ချဉ်ပေါင်ပင်များ စိုက်သော မြောင်းဘောင်များ ဖြစ်ပါသည် ။ သုံးလေးပတ်ကြာတော့ အောင်ဘွားစိုက်ပျိုးထားသည့် မြောင်းဘောင်မှ ပျိုးပင်ပေါက်ကလေးများ အစီအရီတက်လာပါသည် ။ တစ်လပြည့်ခါနီးတော့ ပျိုးပင်ကလေးများမှာ မည်သည့် ပျိုးပင်ဖြစ်ကြောင်း ခွဲခြား၍ ရလာပါသည် ။ တစ်ထွာ၊ တစ်မိုက်ခန့်လည်း ရှိလာပါပြီ။

တစ်လပြည့်သောမနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားအဖွဲ့ နေ့စဉ်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း နွားများကို နွားခြံမှ ထုတ်၍ သချိုင်းကုန်းစားကျက်တွင် မြေလှန်ထားပြီး အောင်ဘွားတို့ အိမ်တွင် မနက်စောစောစားရန် စုဝေးရောက်ရှိကြသောအခါ ကျောင်းအိုကြီးရှေ့ဝါးစားပွဲပေါ်၌ ယခင်နေ့များကလိုပင် ပန်းကန်ကလေးများအား သန့်ရှင်းသော အဝတ်ဖြူစကလေးဖြင့်ဖုံးပြီး ခေါက်ထားသော စာရွက်ကလေးအား ခဲကလေးဖြင့် ဖိထားသည် ။ ကျောင်းအိုကြီးတံခါးအား ပိတ်ထားပြီး လူအရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရတော့ပါ။ ကျွန်တော် စာရွက်ခေါက်ကလေးအား ဖြန့်ကြည့် တော့ . . .

“ ကိုတောက်ထိန် . . ကျွန်တော်တို့ မိသားစု လျှို့ဝှက်ကိစ္စကြောင့် ဒီရွာဘက် ပုန်းအောင်းခိုလှုံရင်း ရောက်ရှိတဲ့ အချိန်မှာ အစစအရာရာကူညီခဲ့တဲ့ ကိုတောက်ထိန်နဲ့ အပေါင်းအသင်းများ ၊ သူကြီးတို့ အား ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကအဘိုးရဲ့ အမွေကိစ္စနဲ့ ဒီသချိုင်းကုန်း ကျောင်းအိုကြီးမှာ နေဖြစ်ကြတာပါ။ ဒီကျောင်းကြီးက ကျွ

န်တော်တို့ အဘိုး ဦးနန္ဒဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့တာပါ။ တစ်ဆက်တည်း အဘိုးလျှို့ဝှက်မြုပ်နှံထားခဲ့တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကိုလည်း ကျွန်တော် မြေတူးရင်းရခဲ့ပါပြီ။ ကိုတောက်ထိန်တို့ အတွက်လည်း အချိုးကျ ခွဲဝေ ယူဖို့ ကျွန်တော် ထားခဲ့ပါတယ်။ နေရာကတော့ ကိုတောက်ထိန်တို့ မျိုးစေ့ချပေးခဲ့တဲ့ မြောင်းဘောင်အလယ်ခေါင် တည့်တည့်မှာ စဉ်အိုးက လေးနဲ့ မြုပ်ထားခဲ့ပါတယ်။ ကိုတောက်ထိန်ကပဲ အချိုးချ မျှတအောင်ခွဲ ဝေပေးပါ။

အောင်ဘွား ”

* * *

နေ့လယ်နေ့ခင်း ကုက္ကိုပင်ကြီးရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ဝါးခမောက်ကို မျက်နှာပေါ်အုပ်ပြီး မျက်စိမှိတ် ဇိမ်ခံနှပ်ရတာ ကျွန်တော်တို့ နွားကျောင်းသားတွေအတွက် အနားယူခြင်း တစ်မျိုးပါပဲ။ နွေနေပူချိန်အောက်မှာ လှန်ထားတဲ့ နွားတွေလည်း အစာဝလို့ အရိပ်ကောင်းတဲ့ နေရာကို တိုးဝင်ပြီး စားမြုံ့ပြန်နေကြပြီလေ။

နွေနေပူချက်က အလွန်ပြင်းသည် ။ တန်ခူးလဆန်းပြီမို့ သင်္ကြန်က ကျပေတော့မည်။ ရှေးမြန်မာကြီးများက အပူဆုံးရာသီတွင် စိတ်ဓာတ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အေးစေခြင်းငှာ သင်္ကြန်ရေလောင်းခြင်းကို စီစဉ်ခဲ့သည် ဟု စာပေများ ထဲတွင် ကျွန်တော် ဖတ်ဖူး မှတ်ဖူးပါသည် ။ မြန်မာလူမျိုးများ ၏ (၁၂)လရာသီ အထိမ်းအမှတ်နှင့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ၊ ဘာသာရေးပွဲများ ၊ ကျင်းပလေ့ရှိရာ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ကျက်မှတ်ဖူးသော ရာသီပွဲကဗျာလေးထဲတွင် . . .

“သင်္ကြန်တန်ခူး၊ နှစ်ဦး ညောင်ရေ၊ စာပုလွေခင်း ပဉ္စင်းတော်ခံ၊ စာ

ရေးတံနှင့် ဆီမီးထွန်းချိန်၊ ကထိန်နတ်ချင်း၊ မြင်းခင်းပွဲခံ၊ ဂူလုံးသဲပုံ၊ စေ့စုံစီစဉ်၊ ဤသို့လျှင်ကား လစဉ်စမြဲ (၁၂)လပွဲ” ဟု မှတ်သားဖူးပါသည်။ ။

လတန်ခူးပေမို့ မြမြဖူးရယ်က ခိုင်ရွှေဝါ၊ ကဆုန် နယုန် ဂိမန္တာမိုးခြိမ်းသံနှင့် လျှပ်ရောင်ပြ၊ ဝါဆိုဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်၊ တော်သလင်း ကင်းလွတ်ပျံ တစ်ဝါဆို ကြာညိုနဲ့သင်း၊ တန်ဆောင်မုန်း မောင်ဖုန်းရယ်တဲ့ ပေါ်မလာ၊ ပြာသို တပို့တွဲ ခွာညိုပေါက်လဲ စသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ နွေနေပူချိန်ကို အန်တုရင်း ကျွန်တော် တောင်တောင်အီအီ စဉ်းစားရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားမိသည်။ ။

မသိစိတ်က စေ့ဆော်၍ လားမသိ၊ နွေနေ့လယ်ခင်း အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ရွာ သီချိုင်းကုန်း ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းဟောင်းမှ ဘိုးဘွားအမွေရတနာများ ရရှိပြီး ရုတ်တရက်ပျောက်သွားကြသော အောင်ဘွားနှင့် အစ်မဖြစ်သူ စောနန်းနွယ်တို့ အား အိပ်မက်ထဲ၌ ပြန်လည်တွေ့ဆုံရသည်။ ။

သူငယ်ချင်းအောင်ဘွားမှာ သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားပြီး အစ်မဖြစ်သူ စောနန်းနွယ်ကတော့ ကျွန်တော် ယခင်မြင်နေကျ အစိမ်းရောင် ဝတ်စုံဖြင့် ဥစ္စာစောင့်မကလေးအလား လှသွေးကြွယ်၍ လှလွန်းနေပါသည်။ ။ ကျွန်တော် လွန်စွာပီတိဖြစ်မိသည်။ ။ ကျွန်တော့်တစ်သက် မတွေ့ရမမြင်ရတော့ဟု အောက်မေ့ထားသဖြင့် ဝမ်းသာလုံးဆိုမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤတွင် ကျွန်တော့်နားထဲ၌ “တောက်ထိန် . . သူငယ်ချင်း . . တောက်ထိန်” ဟူသော တကယ့်ခေါ်သံက နားအတွင်းနားစည်ကို ရိုက်ခတ်လာသဖြင့် နိုးတစ်ဝက်ပျော်တစ်ဝက်ဖြင့် ဇေဝဇေဝါဖြစ်နေရာ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးတော့သည်။ ။ မျက်နှာကိုဖုံးထားသော ဝါးခမောက်ကို ဖယ်ကြည့်

တော့မှ တကယ့်အောင်ဘွား ဖြစ်နေတော့သည်။ ။

“ ဟာ . . သူငယ်ချင်းအောင်ဘွား၊ မင်းတို့ ပျောက်သွားတာ တစ်နှစ် တိတိရှိသွားပြီနော် ”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာလွန်း၍ အိပ်နေရာမှ အလျင်အမြန်ထပြီ အောင်ဘွားအား ထဖက်မိသည်။ ။ အိပ်မက်ဖြင့် ဆက်စပ်ပြီး အပြင်တွင် တကယ်ဖြစ်နေသောကြောင့် အတိုင်းမသိဝမ်းသာမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်အဖွဲ့များကလည်း မှိုန်းနေကြရာမှ ကိုယ်စီနိုးထ လာပြီး အောင်ဘွားအား ဝမ်းပန်းတသာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ။ တကယ်တမ်းက ကျွန်တော်တို့ ရွာသို့တစ်လခန့်သာ လာရောက်နေထိုင်သူဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ နှင့် ငယ်ပေါင်းများ ပမာ ခင်မင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။ ။

“ အောင်ဘွား . . မင်းတစ်ယောက်တည်းလား၊ အဒေါ်တို့ ၊ စောနန်းနွယ်တို့ ရော နေထိုင်ကောင်းကြရဲ့ လား ”

“ အေး . . အားလုံး နေထိုင်ကောင်းကြပါတယ် တောက်ထိန်။ ကဲ . . လာရင်းကိစ္စကို နောက်မှ ပြောပြမယ်။ အခု ငါမြို့ကဝယ်လာခဲ့တဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ မုန့်တွေကို စားကြပါဦး၊ ငါတော့ စားလာခဲ့ပြီးပြီ ”

ကျွန်တော်တို့ ခေါက်ဆွဲကြော်များအား ဝိုင်းစားကြရင်း . . .

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အောင်ဘွား . . ။ မင်းပေးခဲ့တဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို ငါအချိုးကျ ဝေပေးလိုက်ပါတယ်။ အားလုံးကလည်း ကျေးဇူးတင်နေကြပြီး မင်းတို့ ကို တွေ့ချင်နေကြပါတယ် ”

“ အေးပါ . . ကိုတောက်ထိန်ရယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်နေထိုင်ရတော့ မလွတ်လပ်ပါဘူးဗျာ။

သွားချင်တိုင်းသွား၊ စားချင်တိုင်း မစားနိုင်ပါဘူး။ အခုတော့ အခြေကျပြီ မို့ ကိုတောက်ထိန်တို့ ကို လာတွေ့တာပါ။ ကိုတောက်ထိန် အားရင် တော့ အလည်တစ်ခေါက်လောက် ခေါ်ချင်ပါတယ်ဗျာ ”

“ အောင်ဘွား . . မင်းတို့ အခုဘယ်မှာ နေကြတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် နေရတာလဲ။ တိုင်းပြည်ကြီး လွတ်လပ်ပြီပဲ ”

“ အဲဒါကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ မှာ ရန်သူ တော်အဖွဲ့တွေရှိတယ်ဗျ။ ရှေးအစဉ်အဆက် ရန်ငြိုးတွေပေါ့။ အဲဒါကြောင့် နယ်လှည့်ပြီး ရှောင်နေကြတာ။ အခုတော့ မန္တလေးက ဘိုးဘွားအမွေခြံကြီးထဲမှာ တပည့်လက်သား အစုံအလင်နဲ့ နေနိုင်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဟိုဘက်အဖွဲ့တွေက သတင်းရတာနဲ့ လာတိုက်ကြဦးမှာ ။ ဒါကြောင့် စိတ်ချရတဲ့ လူရင်းလိုတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းအရ ခရီးသွားနေရတော့ သတ္တိရှိတဲ့ လူယုံလိုတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်က ကို တောက်ထိန်ကို သတိရမိတာနဲ့ အလည်ခေါ်ရင်း ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်း ကို လေ့လာဖို့ ပါ။ ကိုတောက်ထိန်ကို လစာကောင်းကောင်း ပေးပျံ့မယ်။ လေ့ လာပြီး သဘောကျမှ လုပ်ပါ။ ခုတော့ အလည်အပတ်သဘောမျိုးနဲ့ လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်။ အစ်မစောနန်းနွယ်ကလည်း မျှော်နေပါတယ် ”

စောနန်းနွယ်ဟူသော အသံကြားသည် နှင့် ကျွန်တော် လွန်စွာစိတ်ဝင်စားမိပါသည် ။ တစ်ချိန်တည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အမြစ်တွယ်နေသော ငုပ်စိတ်ကလေးက ခေါင်းထောင်ထလာပါသည် ။

“ အောင်ဘွားရေ . . ငါက ဘာအတန်းမှ အောင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး ။ ရွာဦးက ဦးဇေနရဲ့ တပည့်ရင်း ပွဲကျောင်းထွက်ဆိုတော့ အရေး၊ အဖတ်၊ အတွက်နဲ့ ဓားခုတ်၊ လှံထိုး၊ မြင်းစီး၊ ကိုယ်လုံပညာ ကလေးပဲတတ်တာကွ ”

“ အဲဒီလောက်ဆိုရပြီ ကိုတောက်ထိန်။ ဟိုမှာ လိုအပ်တာတွေကို သင်ပေးမယ်။ ကိုတောက်ထိန် ပညာလည်း ရ ဝမ်းလည်း ဝ သဘောမျိုးပါဗျာ၊ မပင်ပန်းစေရပါဘူး။ နောက်ပြီး ကိုတောက်ထိန် ရွာကိုပြန်လိုတဲ့ အချိန်လည်း ပြန်လို့ ရပါတယ်။ စာချုပ်ချုပ်မထားပါဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အလုပ်မျိုးပါဗျာ ”

“ ဟုတ်ပါပြီ အောင်ဘွားရယ် . . မိဘတွေဆီမှာ တော့ ခွင့်ပန်ပါရစေဦး။ ဘယ်တော့လောက် သွားကြမလဲ ”

“ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အခုပဲ ကိုတောက်ထိန်ရေ . . . ”

“ အဲ . . . အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါက တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ဒီနွားအုပ်ကြီးကလည်း ရှိသေးတယ်။ နွားကျောင်းဖို့ လူစားရှာ၊ မိဘတွေကို ခွင့်ပန် ခွင့်တောင်းရဦးမှာ ဆိုတော့ ဒီတစ်ညတော့ မင်းပါ ငါတို့ အိမ်မှာ အိပ်ကွာ။ မနက်ဖြန်မနက်တော့ ငါ ဆက်ဆက် လိုက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါမယ် ”

“ အဲဒါဆို ဒီလိုလုပ်မယ် . . ကိုတောက်ထိန်၊ မနက်ဖြန်မနက် (၇)နာရီလောက် ကျွန်တော် လာခေါ်မယ်။ ကျွန်တော်က တောင်ငူမြို့ပေါ်မှာ တည်းတာဆိုတော့ ပြန်ရဦးမယ်။ ဘာအဝတ်အစားမှ မယူခဲ့နဲ့ ။ ကျွန်တော် အကုန်ဝယ်ပေးမယ်။ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှ မယူခဲ့နဲ့ ။ မန္တလေးက တစ်ဆင့် ရှမ်းပြည်ဘက် ခရီးဆက်ရမှာ ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ကားလည်း ပါလာပါတယ်။ လမ်းဆုံမှာ ရပ်ထားခဲ့တယ် ”

“ အေးပါ . . အောင်ဘွားရယ်။ ဟုတ်ပါပြီ။ မနက်ဖြန်မနက် ငါ ဘယ်မှာ စောင့်နေရမလဲ ”

“ ကိုတောက်ထိန် အိမ်ကပဲ အသင့်စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော်လာခေါ်ပါ့မယ်။ ကိုတောက်ထိန် မိဘတွေနဲ့ လည်း ကျွန်တော်

တွေ့ရဦးမယ်လေ ”

“ အေးပါကွာ . . ဟုတ်ပါပြီ ”

အောင်ဘွားမှာ ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး ရုတ်တရက် ပြန်သွားသည် ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဟာသွားသည် ။ ကျွန်တော်က တောင်ငူမြို့ပေါ်သို့ ပင် နှစ်ခေါက်လောက်သာ ရောက်ဖူးပါသည် ။ ရန်ကုန် - မန္တလေးမြို့ကြီးအကြောင်း ကြားဖူးရုံသာရှိသည် ။ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် ဆိုသည် မှာ အလှမ်းဝေးကွာလှပါသည် ။ သို့သော် စိတ်ထဲက တားမရ ဆီးမရ အလွန်သွားချင်မိသည် ။ မမြင်ရသော ဆွဲအားက ကျွန်တော့်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားထားဟန် တူပါသည် ။

* * *

ထိုနေ့က နွားများကို နေမဝင်မီ စောစော သိမ်းမိသည် ။ ကျွန်တော် ၏ နွားကျောင်းဖော်များကလည်း အံ့ဩနေကြပါသည် ။ သူတို့ လည်း ကျွန်တော်နှင့် မခွဲခွာလိုကြပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ သံယောဇဉ်နှင့် တက်လမ်းအတွက် သူတို့ မတားကြပါ။

“ တောက်ထိန်ရေ . . စာတော့ရေးကွာ။ မင်းအခြေအနေ ငါတို့ သိရ တာပေါ့။ မမေ့နဲ့ နော် ”

“ အေးပါ . . စိတ်ချပါကွာ။ ငါ မမေ့ပါဘူး ”

ထိုညနေက နွားများ စောစောသိမ်းလာသဖြင့် အံ့ဩနေကြသော မိဘများအား ရောက်မဆိုက်ပင် ရှင်းပြရသည် ။ အလည်သွားမည်ဟု ပင် အကြောင်းပြရသည် ။ အဖေကတော့ . .

“ ယောက်ျားလေးပဲ . . သားရယ်။ မင်းလည်း အရွယ်ရောက်ပြီပဲ။ အ

သိအမြင်ကြွယ်ဝအောင် သွားချင်ရင်လည်း သွားပေါ့။ ဒီမှာ နေရင် တစ် သက်လုံးလယ်သမား၊ ယာသမားပဲဖြစ်မှာ ”

“ အိုတော် . . ဒီသားလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ ကျွန်မတို့ မှာ လည်း လယ်ဧကတစ်ရာကျော်နဲ့ ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝပါ။ မဆင်းရဲပါဘူး။ သူတို့ ဘာသာ ဝန်ကြီးလစာပဲပေးပေး သားကို မခွဲနိုင်ပါဘူးတော် ”

“ ဟဲ့ . . မယ်မြရဲ့ သားက ယောက်ျားကလေးပါ။ ဒီရွာမှာ နေရင် လယ်လုပ်ရင်း နွားကျောင်းရင်း အိမ်ထောင်ကျ။ ဒါနဲ့ ပဲ သံသရာလည်ပြီး တောသားဟာ တောသားပဲ။ လယ်ဧကတွေ အများကြီးပိုင်လို့ ချမ်းသာတာကတစ်ပိုင်း၊ အတွေ့အကြုံ ပညာဗဟု သုတဆိုတာ ခရီးထွက်ပြီး ရှာမှ ရတာ။ အဖေက တစ်ထွာမြင်ရင် သားလုပ်တဲ့ သူက တစ်တောင်လောက် မြင်ရတဲ့ ခေတ် ရောက်ပြီကွ . . .

ခုတို့ နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေး ရနေပြီ။ မြို့နဲ့ ဝေးနေတော့ တို့ ရွာတွေက ခေတ်ပြောင်းပေမယ့် ဒုံရင်းက ဒုံရင်းပဲ။ ငါတို့ မှာ ငွေကြေးချမ်းသာပေမယ့် အသိအကျွမ်း အရင်းအချာမရှိတော့ ငါတို့ သားကို အတန်းကျောင်းတောင် မထားနိုင်ဘူး။ အဲဒါလည်း မင်းကြောင့် ပဲ။ သားကို မခွဲနိုင်လို့ ပါဆိုလို့ ။ နို့မို့ဆို ငါ့သား ပညာတတ်ကြီးဖြစ်နေပြီ။ မြို့ပိုင်တောင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဆရာတော် ဦးဇဝနက ငါ့သားဇာတာကိုစစ်ပြီး ဗေဒင်ဟောထားတာ မင်းလည်း သိသားနဲ့ ”

“ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်တော်။ ဒါပေမယ့် သားလေးနဲ့ အကြာကြီး ခွဲနေရမှာ ရှင့် . . .ဟင့် . . အဟီး . . ဟီး . . ဟီး . . ”

အမေငိုနေပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းသော်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်နိုင်တော့ပါ။ အဖေက ကျွန်တော့်ဘက်က ဖြစ်၍ တော်ပါသေးသည် ။

“ တိတ်စမ်းကွယ် . . မယ်မြ၊ ဟိုက သားကို လေးစားတန်ဖိုးထားလို့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေတောင် ပိုပေးသွားတာ မင်းအသိပဲမို့လား။ တော်ရုံလူတွေ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေပါ။ ငါ့သားလေး အတွေ့အကြုံ ရအောင် သွားပါစေ။ နိုင်ငံရပ်ခြားသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရှမ်းပြည်နယ် တင်ပဲ။ ဝေးတာမှတ်လို့ သွားပါစေကွယ် ”

နောက်ဆုံးတော့ အဖေ၏ အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်အောင် နားချ နိုင်မှုကြောင့် အမေအလျှော့ပေးပါသည်။ သို့သော် ငိုကြီးချက်မဖြင့် စော စီးစွာ အိပ်ရာဝင်သွားပါသည်။ အမေ ညအိပ်ပျော်မည် မဟုတ်တာသေ ချာပါသည်။ ထိုညက အမေ ညစာမစားနိုင်သလို ကျွန်တော်လည်း မ စားဖြစ်ပါ။ အိပ်လို့ လည်း မရ၊ မိုးလင်းခါနီးမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသ ည်။

“ သားရေ . . လူကလေး ထတော့ကွယ့်။ အမေ ထမင်းကြမ်းကြော်ပြီးပြီ။ ဟိုက လာခေါ်ရင် နောက်ကျနေလိမ့်မယ်။ မန က်ခြောက်နာရီ ထိုးပြီးပြီကွဲ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ . . ”

ကျွန်တော်က မျက်နှာ ကမန်းကတန်းသစ်ပြီး အမေကြော်ပေးသော ထမင်းကြော်နှင့် ညကမစားဖြစ်သော ဟင်းများ ဖြင့် မနက်စာ စားနေစ ည် အဖေစီစဉ်၍ ခေါ်ထားသော နွားကျောင်းမည့် ကောင်ကလေး ရောက် လာသလို မရှေးမနှောင်း ကျွန်တော်၏ နွားကျောင်းဖော်သူငယ်ချင်းများ ပါ ရောက်လာကြသည်။

“ ဟေ့ကောင်တွေ . . မင်းတို့ ဒီနေ့နွားကျောင်းမသွားကြဘူးလား ”

မိုးကျော်က . . .

“ အေး . . သွားတော့သွားကြမယ်။ ဒါပေမယ့် . . မင်းကို မော်တော် ကားလမ်းဆုံအထိ ငါနဲ့ ကျော်သန်းက လှည်းနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ရွှေနီနဲ့ ရွှေဝါတို့ ညီအစ်ကိုက နွားအားလုံးကို ကျောင်းပေးလိမ့်မယ် ”

“ အေး . . အေး . . လာကြကွာ။ ဒီမှာ ထမင်းကြော်စားရအောင် ”

“ တော်ပါပြီ . . မောင်ရာ။ ငါတို့ လမ်းဆုံကျမှ မြို့စာလေးဘာလေး စားမလားလို့ ”

“ ဪ . . အေး . . အေး . . ငါကျွေးပါ့မယ်ကွာ ”

ထိုစဉ် အောင်ဘွားရောက် လာပြီး . . .

“ ဘယ့်နှယ့်ဗျာ . . ကျွန်တော်က လာခေါ်တာ။ ကျွန်တော်ကျွေးမှာ ပေါ့။ ရော့ . . ဟော သည် မှာ ကိုတောက်ထိန်ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားတွေ၊ ခရီးဆောင်အိတ်နဲ့ လိုအပ်မယ်ထင်တာတွေပါ ဝယ်ထည့်ထားတယ်။ အ နွေးထည်တွေပါ ပါတယ်။ ကိုတောက်ထိန်က ကျွန်တော်နဲ့ အလုံးတူ အ ရပ်တူဆိုတော့ တိုင်းစရာမလိုဘူး ထင်ပါတယ်။ ကိုတောက်ထိန် တစ်စုံ ယူပြီး လဲလိုက်နော်။ ဟော့ဒါက အမေတို့ အတွက် လက်ဆောင်ထုပ်ပါ ”

ထိုအခါမှ အမေလည်း ဘယ်အချိန်က ထုပ်ပိုးထားမှန်းမသိသော အ ထုပ်ကြီးယူ လာပြီး . . .

“ သား . . ရော့ ဒီမှာ သားအဝတ်အစားတွေနဲ့ လိုအပ်ရင်သုံးဖို့ ပိုက် ဆံတွေ ”

ထိုအခါ အောင်ဘွားက . .

“ အဒေါ်နဲ့ ဦး၊ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပြီး ခေါ်သွားမှာ ပါ။ ဘာမှ မလိုပါဘူး၊ စိတ်ချလက်ချ ခွင့်ပြုပါခင်ဗျား။ အပြန်ကျတော့လည်း ကျွန် တော်ကိုယ်တိုင် ပြန်လိုက်ပို့မှာ ပါ ခင်ဗျား ”

အဖေက . . .

“ အေးပါ . . လူကလေးရယ်။ အဘတို့ မင်းကိုယုံပြီးသားကို ပုံအပ်လိုက်မှာ ပါ။ အဘတို့ မှာ ဒီသားကလေး တစ်ယောက်တည်းရှိတာမို့ စိတ်ချပါရစေကွယ်။ အရာရာ အားကိုးပါတယ် ”

“ စိတ်ချလက်ချ ခွင့်ပြုပါ အဒေါ်နဲ့ ဦး ခင်ဗျား ”

ကျွန်တော် စားသောက်ပြီးသည် နှင့် ကျွန်တော့်အား အောင်ဘွားက သူယူလာသော အဝတ်အစားအိတ်ထဲမှ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် စပိုရှပ်တစ်စုံကိုထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်အား ဆင်သည် ။ ခါးပတ်ပတ်ပြီး ပတ္တမြားဖိနပ်ကိုဝတ်စေ၍ သက္ကလတ်ဦးထုပ်ဆောင်းလိုက်တော့ ကျွန်တော် ပုံစံပြောင်းသွားသည် ။ အားလုံးက ကျွန်တော့်အပြင်အဆင်အား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည် ။ မြို့ရောက်မှ ဆံပင်ပုံစံ ပြောင်းရဦးမည်ဟု အောင်ဘွားက မှတ်ချက်ပြုသည် ။

ကျွန်တော် မိဘများအား နှုတ်ဆက်သည့် အနေဖြင့် ထိုင်ကန်တော့ရာ အောင်ဘွားကလည်း ကန်တော့ပါသည် ။ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတော့ ကျွန်တော့်အသုံးအဆောင် အထုပ်အပိုးများကို သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်း၍ ဆွဲပြီး လှည်းပေါ်တင်ကြသည် ။ အဖေနှင့် အမေ လက်ပြု၍ ကျန်ခဲ့ပါတော့သည် ။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။ သို့သော် ဤသည်မှာ အလည်အပတ်ခရီးမဟုတ်ဘဲ ဘဝအစဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ခဲ့မိပါ။

ကျွန်တော်တို့ ရွာက အတွင်းကျသဖြင့် ရန်ကုန် - မန္တလေးလမ်း (ယခင်လမ်းဟောင်း) ဖြင့် ငါးမိုင်သာသာခန့်ဝေးပါသည် ။ နွေရာသီဖြစ်သဖြင့်သာ လယ်ကွင်းများကိုဖြတ်၍ လှည်းမောင်းနိုင်ပါသည် ။ ယခင်လမ်းဟောင်းက ကွေ့ဝိုက်ပြီး အတော်လမ်းဆိုးသည် ။

“ အောင်ဘွား . . မင်း ရွာကို ဘာနဲ့ လာတာလဲ ”

“ တောင်ငူဘက်ကလာတုန်းကတော့ ကားနဲ့ ပဲ။ ရွာဘက်ကျတော့ လှည်းကြိုအရန်သင့်တာနဲ့ စောစောရောက်လာတာ ”

“ အေးကွာ . . ဒီလိုမှန်းသိ ငါတို့ ရွာမှာ လှည်းတွေပေါတာပဲ။ စောစောထွက်လာခဲ့ပါတယ် ”

“ ရပါတယ် ကိုတောက်ထိန်ရယ် . . ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်လာရ ရင်လည်း တစ်နာရီခွဲလောက်ပဲ ကြာမှာ ပါ ”

(၄၅)မိနစ်ခန့်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကားလမ်းဆုံသို့ရောက်လာကြသည် ။ လမ်းဆုံ စားသောက်ဆိုင် (တရုတ်ဆိုင်) တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ဂျစ်ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည် ။ အောင်ဘွားက ကားအနီးတွင် လှည်းကိုရပ်စေသည် ။ ကားပေါ်မှ ဒရိုင်ဘာဖြစ်ဟန်တူသူက ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းများကို ဝိုင်းယူပြီး ကားပေါ်တွင် နေရာချထားသည် ။

“ ကဲ . . သူငယ်ချင်းတို့ မနက်စာစားကြရအောင်။ ကြိုက်ရာမှာ စားကြနော်။ အားမနာကြနဲ့ ”

ကျွန်တော်က အိမ်ကထမင်းကြော် စားလာကြသဖြင့် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်သာ မှာ သော်လည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများက စောစောစီးစီး ခေါက်ဆွဲကြော်များမှာ ၍ အားပါးတရ စားကြသည် ။ အောင်ဘွားက တော့ ပြုံးပြုံးကြီး သဘောကျစွာ ကြည့်နေပါသည် ။ စားသောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ရန် ကားပေါ်သို့တက်ကြတော့ အောင်ဘွားက ဒရိုင်ဘာခုံတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ကားဆရာအား နောက်ခန်းတွင် ထိုင်စေသည် ။ ကျွန်တော့်အား သူ့ဘေးရှေ့ခုံတွင် ထိုင်ခိုင်းသည် ။

မိုးကျော်တို့ သူငယ်ချင်းများအားလည်း နှုတ်ဆက်၍ မုန့်ဖိုးတစ်

ထောင်ကျပ်ခန့်ပေးသည်။ ထိုစဉ်က တစ်ထောင်ကျပ်မှာ တစ်ထောင်တန် မဟုတ်ဘဲ ငွေအကြွေများ ဖြင့် အထုပ်လိုက် အတော်တန်ဖိုးရှိသောအချိန် ဖြစ်ပါသည်။ မိုးကျော်တို့ အလွန်ပျော်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကားထွက်လာတော့ မိုးကျော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု လက်တပြုပြင်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့သည်။ အောင်ဘွားက ဂျစ်ကားက လေးကို ကျွမ်းကျင်စွာမောင်းနေသည်။ ထိုအချိန်က ခရီးသွားကား အလွန်နည်းသဖြင့် ကားလမ်းမကြီးမှာ ရှင်းလင်းနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာကား လမ်းဆုံမှ တောင်ငူမြို့သို့ တစ်နာရီခန့်မောင်းရသည်။ တောင်ငူမြို့တွင် အချိန်စောသေးသဖြင့် ခေတ္တနားပြီး ဆက်လက်ထွက်ခွာလာရာ ပျဉ်းမနားမြို့သို့ရောက်လာသည်။

ပျဉ်းမနားမြို့မှာ တောင်ငူမြို့လောက်မကြီး။ လမ်းများက ကျဉ်းသည်။ ကားခဏရပ်၍ အဆာပြေ နွားနို့နှင့် မလိုင် စားသောက်ကြသည်။

အောင်ဘွားက . . .

“ ကိုတောက်ထိန် . . .ရှေ့မှာ ကားလမ်းရှင်းတော့ ကိုတောက်ထိန်ကို ကျွန်တော် ကားမောင်းသင်ပေးမယ်။ မခက်ပါဘူး . . . စမ်းမောင်းကြည့်ပေါ့။ နွားလှည်းမောင်းသလိုပါပဲ ”

“ ဟုတ်ပါ့မလား . . . အောင်ဘွားရယ်။ နွားလှည်းမောင်းရတာက လိုသလိုရတယ်။ ဒီကားကြီးက စက်နဲ့ ဆိုတော့ အတော်မြန်တာ ”

“ အဲဒီစက်နဲ့ ကားကို လိုသလိုရအောင် လူတွေဖန်တီးထားတာပဲ ကိုတောက်ထိန်ရယ်။ လှည်းကိုယ်ထည်ကို ထိန်းသလို ကားလက်ကိုင်ဘီးကိုလည်း ဘယ်၊ ညာ လိုသလိုထိန်းလို့ ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်။ အဲဂီယာထိုးတာပဲ နည်းနည်းစကားပြောတယ်။ ဒါလည်း ခဏပါ ”

ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ထွက်လာကြတော့ အောင်ဘွားက ကျွန်တော့်အား လက်တွေ့ကားမောင်းသင်ပေးပါတော့သည်။ ။

“ ကိုတောက်ထိန် . . ပထမဆုံး ကားမောင်းမယ်ဆိုတာနဲ့ ထိုင်ခုံက ကိုယ်နဲ့ အဆင်ပြေ မပြေ စစ်ဆေးရတယ်။ နောက်ကြည့်တဲ့ မှန်တွေကို လည်း စစ်ဆေးရတယ်။ ဘေးနှစ်ဖက်မှာ နောက်ကြည့်မှန် ဝဲယာရှိသလို ကားရှေ့မှန်ပေါ်မှာ လည်း နောက်ကြည့်မှန်ရှိတယ်။ ကားတစ်စီး စထွက်တယ်ဆိုရင် ဆီ၊ ဂီယာ၊ အင်ဂျင်ပိုင်၊ ရေ၊ ဘရိတ်ကို အရင်စစ်ဆေးရတယ်။ ။

ပြီးတော့ သော့ဖွင့်၊ အင်ဂျင်ပိုင်အတက်ကိုစောင့်၊ စက်သံမှန်မှ ဂီယာထိုး စထွက်ရတာ။ ဂီယာက အင်္ဂလိပ်စာလုံး H ပုံစံ၊ ထိပ်မှာ က နံပါတ်(၁) ဂီယာကို ရောက်တယ်။ အလယ်လိုင်းက free line ခေါ်တဲ့ ဂီယာမရှိတဲ့ အလွတ်လိုင်း၊ အတွင်းထိပ်က နံပါတ်(၃)ဂီယာ၊ အောက်ဆွဲချတော့ နံပါတ် (၄) ဂီယာ။ အခုလို အမြန်ပြေးစေတဲ့ ဂီယာအသေးလေးပေါ့။ သူက တာရှည်မောင်းလို့ ရတယ်။ ဂီယာအကြီးတွေက ခဏပဲသုံးရတာ။ မြန်မြန်လည်း မပြေးဘူး။ အရှိန်ရတာနဲ့ ဂီယာကြီးကနေ အသေးကို တဆင့်ချင်းပြောင်းရတယ်။

“ကိုတောက်ထိန်တို့ နွားလှည်းမောင်းသလိုပါပဲ။ နွားလှည်းစထွက်တော့ ကြိမ်တို့ ရတယ်။ ဂီယာကြီး သွင်းတယ်ဆိုပါတော့။ လက်မှာ ကိုင်ထားတဲ့ နဖူးကြိုးချောင်းက ကားစတီယာရင်လို့ ခေါ်တဲ့ ဒီလက်ကိုင်ခွေပေါ့။ နွားလှည်းကို ဘယ်ကွေ့ချင်ရင် ဘယ်ကြိုးဆွဲ၊ ညာကွေ့ချင်ရင် ညာကြိုးဆွဲ၊ ကားလည်း ဒီလိုပဲ။ ဒီလက်ကိုင်ခွေကို ဘယ်ညာ လှည့်ပေးရတယ်။ တည့်တည့်သွားချင်ရင်တော့ အငြိမ်ကိုင်ထားရုံပဲ။

အဲ . . နောက်တစ်ခု ပြောမယ်။ ဂီယာပြောင်းချင်ရင် ဒီခြေနင်းအစွန်း

က ကလပ်ဆိုတာကို နင်းပြီးမှ ဂီယာချိန်းလို့ ရတယ်။ ကလပ်ပြန်အလွတ်မှာ လီဘာလို့ ခေါ်တဲ့ ဒီညာဘက်အစွန်က ခြေနင်းကို တဖြည်းဖြည်းနင်း၊ ကလပ်ကို ဖြည်းဖြည်းလွှတ်ရတယ်။ ရပ်ချင်ရင်တော့ ဘယ်ဘက်အစွန်က ကလပ်ကို ပြန်နင်း၊ ဂီယာဖြုတ်ပြီးမှ ရပ်ရတယ်။ ဒီလို . . ဒီလို”

ကဲ . . ပြန်ပြဦးမယ်။ အသေအချာကြည့်ထားနော်။ ကဲ . . စထွက်ပြီ။ ဂီယာအဆင်သင့်ချိန်ပြီ။ ဟော . . ပြေးပြီ၊ ဟော့ဒီလို ရပ်ပြီး အလယ်က ခြေနင်းက ဘရိတ်လို့ ခေါ်တယ်။ မှတ်ထားနော် ”

ပျဉ်းမနားမြို့ကထွက်လာတော့ အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်တွင် ကားများ အတော်ရှင်းသည် ။ ထို့ကြောင့် အောင်ဘွားက . . .

“ ကိုတောက်ထိန် . . မောင်းကြည့်ပါလား။ ကိုတောက်ထိန် ကားမောင်းအမြန်တက်ဖို့ အရေးကြီးတယ် ”

“ စမ်းကြည့်မယ်လေ . . . ”

“ အင်း . . ဒါမှ ယောက်ျား၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့ ။ ကဲ . . စမ်းမောင်းကြည့်ပါဦး ”

ကျွန်တော်နှင့် အောင်ဘွား ထိုင်ခုံချင်းလဲ၍ ကျွန်တော် ကားကို စမောင်းကြည့်ပါသည် ။ လက်ကိုင်ဘီးကို ဘယ်၊ ညာ၊ လှည့်ကြည့်သည် ။ ကလပ်ကိုနင်းပြီး ဖြည်းဖြည်းလွှတ်ကြည့်သည် ။ လီဘာကိုနင်းကြည့်တော့ ကားက စက်သံအတော်မြည်လာသည် ။ ဘရိတ်ကိုနင်းကြည့်၊ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးမှ ကလပ်ကိုနင်း၍ ဂီယာထိုးကြည့်သည် ။ ။ ဂီယာဝင်သွားတော့မှ သူပြောသလို ကလပ်ကို ဖြည်းဖြည်းလွှတ်၍ လီဘာကို မရဲတရဲ တဖြည်းဖြည်း နင်းရသည် ။ အလိုက်သင့်မဟုတ်၍ စက်ကသေသွားပြီး ကားကရပ်သွားသည် ။ အောင်ဘွားက ဂီယာဖြုတ်ခိုင်း၍ စက်ပြန်နှိုးခိုင်းသည် ။

ကျွန်တော် စက်နှိုးသည် ။ နိုးမှ ကလပ်နင်း၍ ဂီယာပြန်ထိုးပြီး လီ
ဘာကို နင်းပြန်သည် ။ ဆောင့်ထွက်သွားပြီး စက်ရပ်သွားပြန်သည် ။
သုံးကြိမ်သုံးခါကြိုးစားတော့ ကားမောင်းထွက်နိုင်သည် ။ သို့သော် နံပါ
တ်ဝမ်းဂီယာကြီးမှ နံပါတ်တူး ဂီယာကိုပြောင်းတော့ စက်ရပ်သွားပြန်သ
ည် ။ မျက်စိကလည်း ကားရှေ့မကြည့်ဖြစ်။ ဂီယာတံနှင့် ကလပ်ကိုသာ
အာရုံရောက်နေသဖြင့် လမ်းကြောင်းကမမှန်။ ကားက လမ်းမပေါ်တွင်
မြွေလိမ်မြွေကောက် သွားနေသည် ။ အောင်ဘွားက ခေါင်းအနေအထား
ပြင်ပေးပြန်သည် ။ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကားရှင်းရသာ တော်
တော့သည် ။

အောင်ဘွားက အားပေးရင်း ကားလက်ကိုင်တွေကို ထိန်းပေးသည်
။ သို့နှင့် တစ်မိုင်ခန့်စမ်းမောင်းမိတော့ အတော်လက်တွေ့လာသည် ။ ကု
န်းတက် ကုန်းဆင်း ဂီယာချိန်းပြီး မောင်းရပုံ၊ ဘရိတ်ကို အမြဲတမ်း အား
မကိုးရန်၊ အရှိန်ကို ဂီယာဖြင့် ထိန်းရပုံ၊ ကားကျော်တက်လိုလျှင် ဘယ်၊
ညာ နောက်ကြည့်မှန်ကို ကြည့်ရပုံ၊ ကားကို (ထိုစဉ်က) ပုံမှန် ဝဲဘက်လ
မ်းအခြမ်းကို ကပ်မောင်းရပုံများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ပေးပါသည်
။ ကျွန်တော်လည်း ကြိုးစားပါသည် ။

ကျွန်တော် မပင်ပန်းစေရန်လည်း အောင်ဘွားက တစ်လှည့်၊ နောက်
ခန်းမှ လိုက်လာသည့် ကားဆရာက တစ်လှည့်၊ တစ်လှည့်စီ မောင်းပြရ
င်း သင်ကြားပေးပါသည် ။ မိတ္ထီလာမြို့ရောက်တော့ ကျွန်တော် အတော်
အတန် သဘောပေါက် နားလည်သွားပြီဖြစ်ပါသည် ။

နေ့လယ် (၁၂)နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်
တွင် နားကြပြီး နေ့လယ်စာထမင်း စားကြပါသည် ။ အလေးအပင်ထ
မ်းရသော အလုပ်မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်ပင်ပန်း၍ ချွေးပြန်

နေသည် ။ ထမင်းပင် ကောင်းစွာမစားနိုင်ပါ။ စိတ်တော့ အတော်ဝင်စား မိပါသည် ။ စားရင်းသောက်ရင်း အောင်ဘွားကတစ်လှည့်၊ ကားဒရိုင် ဘာကြီးကတစ်လဲ ကျွန်တော်၏ လိုအပ်ချက်များကို သင်ပြကြပါသည် ။

ထို့ကြောင့် စားသောက်ပြီး မိတ္တီလာမြို့ကအထွက်တွင် တော့ ကား ဆရာကြီးကမောင်းသော်လည်း အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်ရောက်သည် နှင့် ကျွန်တော့်အား မောင်းခိုင်းပြန်သည် ။ ယခု တစ်ကြိမ်တွင် တော့ အနေ အထားမှန်၍ ကားကဖြောင့်ဖြောင့်သွားသည် ။ သို့သော် အရှိန်က နှေး နေပါသေးသည် ။

ကျောက်ဆည်မြို့သို့ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း နားကြပြန်ပါသည် ။ အောင်ဘွားနှင့် ကားဆရာတို့ ဈေးအတွင်း ဝင်သွားစဉ် ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်၍ ကားစောင့်နေစဉ် လူနှစ်ဦးရောက် လာပြီး ကျွန်တော်တို့ စီးလာသောကားကို လှည့်ပတ်ကြည့်ကြသည် ။

ကျွန်တော်ကလှမ်း၍ . . .

“ ဟေ့လူတွေ . . ဘာဖြစ်လို့ လဲ ”

ဟု မေးရာ တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံနဲ့ ရှမ်းဘောင်းဘီရှည် ဝတ်၍ ပလိုင်းကိုယ်စီဖြင့် နောက်ကျောတွင် လွယ်ထားသော လူနှစ်ဦးအနက် နှုတ်ခမ်းမွှေးဖြင့် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ ဗလကောင်းကောင်း လူက ရှမ်းသံ ဝဲဝဲဖြင့် . . .

“ ဪ. . ဒီကားက ဆရာ့ကားလား။ ကျွန်တော်တို့ အသိ နယ်က ကားနဲ့ တူလို့ လာ ကြည့်တာပါ။ စိတ်မရှိနဲ့ နော် ”

“ ခင်ဗျားတို့ အသိက ဘယ်သူလဲ ”

“ အောင်ဘွားတဲ့ . . ရှမ်းပြည်နယ်ကပဲ ”

ကျွန်တော် ဟုတ်မှန်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြမည်ဟု စိတ်ကူးစဉ် လမ်းတစ်ဖက် ဈေးဆိုင်တန်းအတွင်းမှ အောင်ဘွားတို့ ပေါ်လာပြီး ခေါင်းယမ်းပြ၍ အကွယ်တွင် ပုန်းနေကြသဖြင့် သဘောပေါက်လိုက်ပြီး . . .

“ ဟုတ်တော့ဟုတ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မနေ့ကပဲ အဲဒီလူတွေဆီက ဝယ်လိုက်တာပါ။ ဟော့ဒီမှာ ကားသော့။ သူတို့ က စက်အားကောင်းတဲ့ ဆလွန်းကား ဝယ်မလို့ တဲ့ ။ ရန်ကုန်ကို ရထားနဲ့ ဆင်းသွားကြပါပြီ ”

“ အင်း . . ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ က ဒီကားနံပါတ်ကို မှတ်မိနေပါတယ်။ ဒါနဲ့ တူတော်မောင်က ဘယ်သွားမှာ လဲ ”

“ အင်း . . ကျွန်တော်က ကျောက်ဆည်မြို့ကပဲ။ ကားကလေးကို စမ်းမောင်းကြည့်နေတာပါ။ နောင်ကြီးတို့ က ဒီကားကို ဝယ်ချင်လို့ မေးတာလား။ အမြတ်ရရင်တော့ ပြန်ရောင်းမယ်လေ ”

“ မဟုတ်ပါဘူး . . အသိကားမို့မေးမိတာပါ။ စိတ်မရှိနဲ့ နော် . . သွားပါဦးမယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား ”

တိုင်းရင်းသားနှစ်ဦး လှည့်ထွက်သွားကြပြီး အတန်ကြာမှ အောင်ဘွားတို့ ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာကြသည် ။

“ ဟူး . . တော်ပါသေးရဲ့ ။ ကိုတောက်ထိန် မျက်စိရှင်ပြီး သဘောပေါက်လွယ်ပေလို့ သာ။ နို့မို့ဆို မြို့လယ်ခေါင်မှာ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းရချည်ရဲ့ ”

“ သူတို့ တွေက ဘယ်သူတွေလဲ . . အောင်ဘွားရဲ့ ”

“ အင်း . . ပြိုင်ဘက်ရန်သူတွေ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်
ယောင်ဖျောက်ပြီး ပုန်းလှိုးကွယ်လှိုး နေတာကလည်း အဲဒီစနက်တွေပါ
တယ်။ နောက်တော့မှ ကိုတောက်ထိန်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းပြပါ့မယ်။
အခုတော့ ကားမောင်းစမ်းပါဦး . . ကိုတောက်ထိန်ရယ် ”

* * *